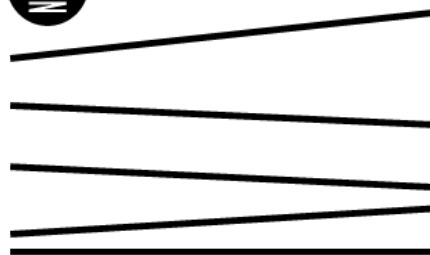

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Varinka; Klokken; og Galeislaven : Tre
Fortællinger.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : E. L. Thaarup, 1848

Fysiske størrelse | Physical extent:

91 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Varinka, Klokken
og Galeislaven.

1848.

57.-27.

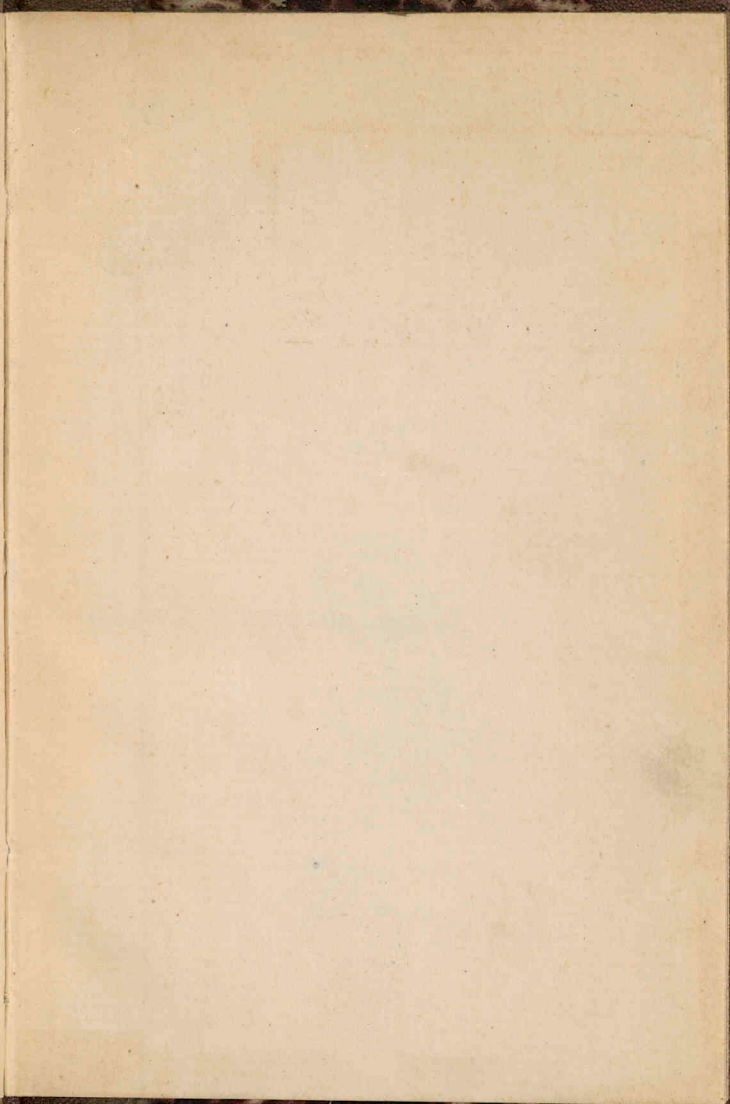
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

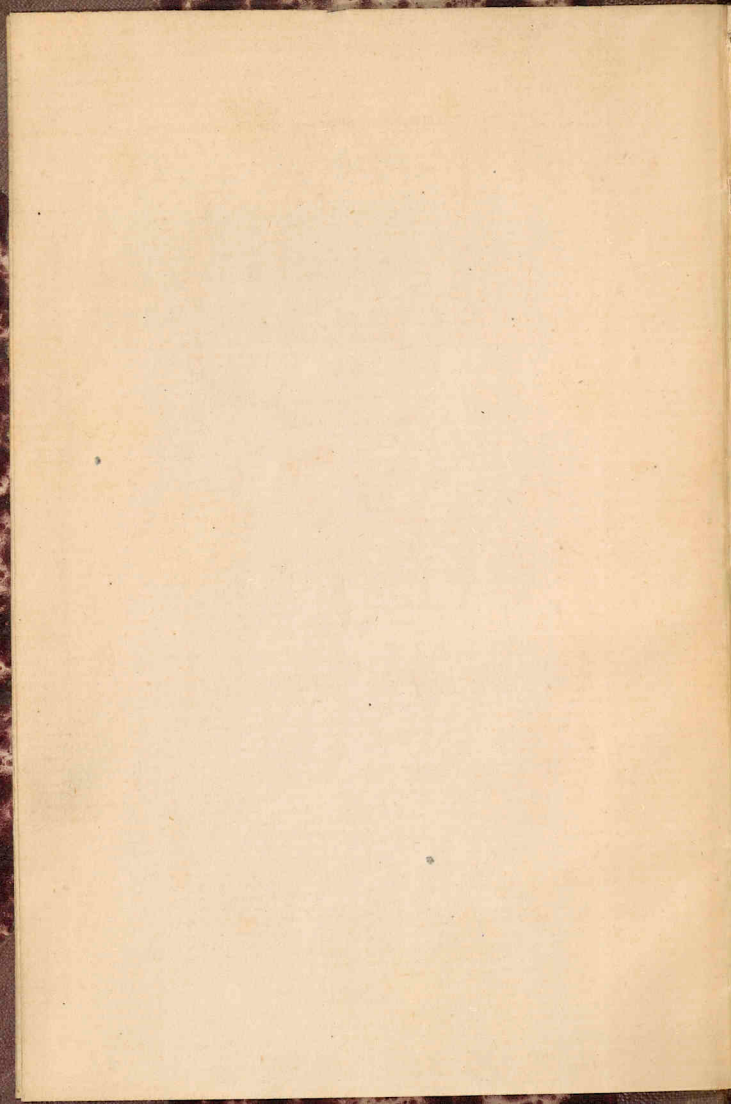

+ Rex

1 1 57 0 8 00858 8

Samuel Johnson

8 M.

Regia Bibliotheca Hafniensis

Regia Bibliotheca Hafniensis

Regia Bibliotheca Hafniensis

Regia Bibliotheca Hafniensis

Bibliothek
for
Smaa fortællinger.

N° 3.

Barinka; Klokken; og Galeislaven.

Bogladepriis: 48 Skilling.

Kjøbenhavn, 1848.

Trykt hos E. C. Løser for Udgiveren:

E. J. Thaarup.

Barinka;
Klokken; og Bøseflaven.

Tre Fortællinger.

Bogladepriis: 48 Skilling.

Kjøbenhavn, 1848.

Trykt hos E. C. Løser for Udgiveren:

E. F. Thaarup.

Kloffen i Taarnet paa Peter-Paulskirken havde netop
 slaaet fire om Eftermiddagen, da en stor Menneftemasse forsam-
 lede sig ligeoverfor Grev Tschermoyloffs Bolig, som tidligere
 havde været Commandant i en anseelig Stad i Gouvernementet
 Pultava. De første Nysgjerrige vare dragne derhen ved de
 Tilberedelser, man gjorde i Slottet, for at give een af Gene-
 ralens Livegne, hans Barbeer nemlig, Knut. Omendffjont
 denne Straf er noget Almindeligt i Petersborg, saa udøver den
 dog, hvergang den offentlig bliver anvendt, sin Tilstræknings-
 kraft paa de Forbigaaende. Forøvrigt kunde Tilskuerne ikke
 klage over, at man lod dem vente; thi allerede Kl. 4½ traadte
 en ung Mand paa 4 eller 26 Aar, i elegant Abjudantuniform
 og Brystet prydet med Ordner, frem paa den lille fritstaaende
 Trappe, der var anbragt ligeoverfor Bygningens Hoveddør, og
 førte til Generalens Gemakker. Han saae hen mod et Bindue,
 hvis Forhæng imidlertid vare tæt sammenbragne, og ikke tillob
 ham, at tilfredsstille sin Nysgjerrighed; derpaa gav han med
 Haanden et Tegn til en langsfjæget Mand, der stod ved Ind-
 gangen til Domestikværelserne. Strax aabnedes Døren, og

omgivet af alle Livegne, som for Exemplets Skyld maatte overvære Executionen, fremtraadte den, der skulde affstraffes, og tæt bag ved ham den, der skulde fuldbyrde Straffen.

Denne Sidste var slet ingen anden end Rudsken, hvem hans Duelighed i at svinge Pidsken, ved enhver lignende Leilighed, lod rykke op til en Skarpretters Bestilling, en Post forøvrigt, der hverken skildte ham ved sine Kameraters Agtelse eller Benskab, da de vel vidste, at ikke hans Hjerte men kun hans Arm var virksom derved. Og da hans Arm, saavel som hans hele Legeme, tilhorte Generalen, saa forundrede det dem ikke i mindste Maade, at han brugte ham til denne Gjerning. Desuden var en Tugtelse af Iwans Haand fordetmeste langt mildere, end naar nogen Anden fuldbyrdede den; thi han var et godt Skind, og forstod ofte at drage eet eller to Slag fra Dufinet, eller indrettede det dog saaledes, naar Oppasseren nødte ham til at tælle noiagtig, at Knuden paa Enden af Pidsken traf Brettet, til hvilket den Skyldige var snoret fast, og saaledes den smerteligste Deel af Slaget gik tabt. Derfor lod man den samme Skaansel vederfares ham, naar Touren kom til ham, at strække sig paa Brettet og modtage den Tugtelse, han selv i Regelen pleiede at uddele, og tænkte da ikke paa de af ham modtagne, men paa de ved hans Godmodighed sparede Slag. Dette vedligeholdt mellem Iwan og hans Kamerater et Forhold, der var fuld af skjøn Gendrægtighed, hvis Baand ingensinde vare inderligere end netop naar en nye Tugtelse skulde finde Sted. De første Timer, der fulgte paa en saadan vare jo rigtignok helligede Smerten, og det hændte sig jo vel nok, at i denne Tid den, der havde saaet Knut, var uretsfærdig

mod den, der havde udbeelt Knuten, men denne Fordøm var i, Regelen forsvunden om Aftenen, og den sidste Rest af Brede svandt ved det første Glas Brændevin, Skarpretteren drak paa Deliquentens Sundhed.

Den Mand paa hvilken Iwan nu skulde bevise sin Duelighed, var 5 eller 36 Aar gammel, havde rødt Haar og rødt Skjæg. Han var af lidt mere end Mellemstørrelse, og paa hans Blik gjenkjendte man hans græske Herkomst; thi bagved det vieblikkelige Udtryk af Frygt, opdagede man List og Forslagenhed. Da han var kommen til Fuldbyrðelsespladsen, kastede han et Blik paa det samme Vindue, som allerede havde tilbraget sig den unge Adjutants Opmærksomhed, og som endnu stedse forblev tæt tilsluttet; derpaa svævede hans Bine ud over den forsamlede Mængde, indtil han med en smertelig Trækken paa Skuldrene, hestede dem paa det fatale Pidskebet. Denne Bevægelse undgik ikke hans Ven Iwan, der traadte hen til ham, forat drage ham den strubede Skjorte ned fra Skuldrene, og derhos sagte tiltalte ham:

„Nu Gregor, kun Mod!“

„Du veed dog hvad Du har lovet mig!“ svarede Synderen med et ubeskriveligt bedende Udtryk.

„Ja, men ikke ved de første Slag, Gregor; stoel ikke derpaa. Ved de første Slag er Adjutanten opmærksom; men naar det lakker mod Ende, vær da ubekymret, da skulde vi nok stjele lidt fra ham.“

„Tag Dig blot i Særdeleshed iagt med Knuden!“

„Jeg skal nok gjøre mit Bedste, Gregor; Du kjender mig jo nok!“

„Nu, bliver det snart til noget!“ raabte Abjudanten.

„Ja, deres Naade, vi ere færdige.“

„Ak tøv endnu et Dieblif, høi velbaarne Herre!“ raabte den skaffels Gregor og gav den unge Hovedsmand, for at smigre ham, Titelen Basche Bussokosodije, der tilkommer Obersterne! „jeg troer Froken Varinka aabner hendes Vindue!“

Hurtig saae den unge Hovedsmand hen til Stedet, der allerede flere Gange, havde tilbraget sig hans Opmærksomhed, men ikke engang en Fold af Silkeforhænget, som man saae bag ved Vindueskarmene, rørte sig.

„Du tager Feil, Karl!“ sagde han, idet han langsom drog Blikket bort fra Vinduet, som om ogsaa han havde haabet, at see det aabne sig; „hvad angaaer forøvrigt alt Dette din ædle Hersterinde?“

„Tilgivelse, deres Excellence,“ vedblev Gregor, idet han igjen stillede Abjudanten nogle Trin høiere; „jeg mener kun fordi . . . da hun er Skyld i at jeg . . . hun kunde maaſtee have Medlidenhed med en skaffels Tjener . . . og . . .“

„Nok“ sagde Hovedsmanden med et særdeles Udtryk, som om ogsaa han var af Synderens Mening og beklagede, at Varinka ikke benaadede; „nok, og see nu til at vi blive færdige!“

„Strax, deres Naade, strax!“ sagde Iwan. „Nu Kammerat,“ idet han vendte sig til Gregor; „læg Dig tilrette, det er paatide.“

Gregor udstødte et dybt Suk, kastede et sidste Blik til Vinduet og besluttede sig endelig til, da han saae, at der derfra Intet var at haabe, at udstrække sig paa det ulykkelige Bret. Strax grebe 2 andre Livegne, som Iwan havde udseet sig til

Medhjælpere, hans Hænder, spillede Armene ud og bandt hans Næver til to ved Pidskebrettet staaende Stotter, saaledes at han indtog Stillingen af Een, der korsfæstes. Derpaa blev et Halsjern lagt ham om Nakken, og den unge Adjutant gav, da han saa at Alt var færdig, og at intet Naadesvink vilde komme tilsyne fra det endnu stedsse tilhullede Vindue, et Tegn med Haanden, og sagde: „Fremad!“

„Vent deres Naade endnu blot et Dieblif,” sagde Iwan, i det Haab, at der dog endnu fra det ubønhørlige Vindue vilde komme et Vink tilsyne; „min Knut har her en Knude paa Midten, og hvis jeg lod den blive vilde Gregor have Arfsag til at beklage sig.“

Instrumentet med hvilket Straffens Guldbyrder endnu puslede, og hvis Form maaskee er Læseren ubekjendt, er en Slags Pidsk med et omtrent 2 Fod langt Skaf; ved dette er befæstet en 2 Finger bredere og 4 Fod længere Rem, der løber ud i en Kobber eller Jernring, ved hvilken en nye 2 Fod længere, omtrent halvanden Finger bredere, men stedsse tyndere Rem er befæstet; den løber ud i en skarp Spids. Denne Læderrem bliver først blødgjort i Mælk og derpaa tørret i Solen, hvorved den yderste Ende af samme bliver saa skarp og skjærende, som en Pennenkniv. Forøvrigt stiftes der i Almindelighed Rem efter 6 Slag, da Blødet hurtigt gjør den blød.

Hvor uvant end Iwan med Forsæt viste sig ved Oplosningen af Knuden, saa maatte han dog endelig gjøre en Ende derpaa. Allerede begyndte ogsaa Tilfuerne at knurre, og vakte derved den unge Adjutant af sine Drommerier, hvori han syntes hensunken. Han hævede Hovedet, der saalænge havde været

sunket lidt ned paa Brystet, kastede endnu et sidste Blik paa Binduet, og vendte sig, da han intet Naadestegn opdagede, paa ny til Rudsken, og befalede ham med strængere Tone at begynde.

Iwan maatte adlyde og søgte nu ikke længer noget Paa-
skud. Han traadte 2 Skridt tilbage, for at tage et Tillob, derpaa igjen frem, hævede sig paa Fodspidserne, svang Knuten omkring Hovedet og traf den stakkels Gregor med saa stor Due-
lighed, at Remmen, som en Slange, vandt sig 3 Gange om
Dfferets Liv, men traf Pidskebrettet med Spidsen.

Uagtet denne Forsigtighed skreg Gregor høit og Iwan talte
„Eet“.

Ved dette Skrig vendte Adjubanten sig igjen mod Binduet
men det forblev tilluftet, og massinmæssig saae han igjen hen
til den, der blev straffet og gjentog: „Eet“!

Knuten havde efterladt 3 mørkerøde Striber paa Gregors
Ryg.

Iwan tog igjen Tillob og lod den hvinende Rem paa nye
omflynge Deliquenten, dog bestandig saaledes at Spidsen ikke
traf ham. Gregor skreg igjen og Iwan talte: „To“.

Denne gang blev Huden underloben med Blod.

Ved det 3die Slag kom nogle Draaber Blod frem.

Ved det 4de sprang det som af en Fontaine.

Ved det 5te sprøttede det hen paa den unge Officeer. Han
traadte tilbage og tørrede Ansigtet reent med sit Lommetørklæde.
Denne Omstændighed benyttede Iwan og talte 7 isteden for 6,
uden at Hovedsmanden havde bemærket det.

Ved det 9de Slag gjorde Iwan et Ophold for at tage en
nye Rem, og talte, i det Haab, at det andet Bedragerie vilde

løbe ligesaagodt af som det første, 11 isteden for 10. I dette Dieblis aabnedes et Vindue, der laae ligeoverfor Varinkas. En Mand fra 5 til 48 Aar kom tilsyne udaf samme. Han bar Generalsuniform, og raabte med det samme Udtryk, med hvilket han vilde have sagt: „Fremad, immer bedre!“ „„Nok, det er godt!““ og lukkede Vinduet igjen.

Den unge Adjutant havde strax gjort Front, lagt den venstre Haand paa Grebet af sin Kaarde og den høire paa Hat-ten, og var bleven staaende ubevægelig saalænge han havde seet sin General. Da Vinduet igjen var lukket, gjentog han sin Obersts Ord, og Ivan lod den allerede hørvede Knut synke, uden videre at berøre den Afstraffede.

„Aflæg Din Tak for den høie Excellence, Gregor,“ sagde han, og viklede Knutremmen omkring Skafet; „thi hun skjenker Dig 2 Slag, og saa har Du,“ svarede han sagte til, idet han løste ham, „de 2 frastjaalne regnet med, kun bekommet 8 isteden for 12.“

„Hjælper mig dog, og løser ham den anden Haand.“

Men den stakkels Gregor var ude af Stand til at aflægge sin Tak for Nogen; thi, næsten asmægtig af Smerte, formaaede han næppe at holde sig paa Benene. To Livegne toge ham under Armene og førte ham bort, ledsaget af Ivan, til Tjenernes Bærelse. Men ved Døren dreiede han sig endnu engang omkring, og sagde til Adjutantent, der medlidende saae efter ham:

„Hr. Teodor, bring De den høie Excellence min Tak. Hos Froken Varinka,“ sagde han sagte, „vil jeg selv aflægge min Tak.“

„Hvad mumler Du der i Skjægget?“ raabte den unge Officeer opbragt; thi han troede at fornemme noget Truende i Gregors Tone.

„Intet, deres Naade, Intet,“ sagde Iwan; „den stakkels Dreng takker kun Dem Hr. Teodor, at De har været saa god, at være tilstede, og troer, at det har været en stor Vær for ham. Intet videre.“

„Det er godt,“ raabte den unge Mand, der nok kunde indsee at Iwan forandrede Originaltexten, men ikke vilde vide mere; „hvis Gregor ikke nok engang vil forvolde mig Uleilighed, saa maae han drikke mindre Brændevin, eller, naar han er beruset, i det mindste ikke tabe Resecten af Syne.“

Iwan boiede sig ærefrygtsfuld og fulgte sine Kamerater. Teodor traadte hen i Døren, og Mængden drog sig tilbage, meget utilfreds med Iwans Uredelighed og Generalens Høimodighed, der Begge havde skildt dem ved 4re Knuteslag, alisaa ved $\frac{1}{3}$ Deel af Fornoielsen.

Vi have gjort Læserne bekendt med nogle Personer i denne Fortælling, og ville nu fremsføre dem, der hidindtil kun for et Dieblif have ladet sig tilsyne, eller ere blevene skjulte bag ved Forhænge.

Generalen Greve Tschermayloff var af Paul den 1ste, der beærede ham med et særdeles Venstreb, kaldt tilbage fra Omegnen af Pultava til St. Petersborg. Han levede som Enkemand alene med sin Datter, som havde arvet hendes Moders Rigdom, Ekshonhed og umaadelige Stoltthed, der roste sig af i lige Linie at nedstamme fra en af Tartarhøvdingerne, der brøde ind i Rusland i det 13de Aarhundrede under Tschingischon. Barin-

kas høitfhyvende Båsen var endnu forøget ved hendes Opdragelse. Generalen kunde ikke selv beskæftige sig med sin Datter, og havde antagen en engelsk Opdragerinde for hende, der, isteden for at bekæmpe og mildne sin Myndlings Tilbøielighed, kun mere havde udviklet og befæstet dem, idet hun med Flid bestyrkede dem i hendes egne af den engelske Adels Grundsætninger aristokratisk Rykker.

Paa ingen Videnskab lagde den unge Dame saa stor Vægt, om man saa tør sige, som paa Videnskaben om hendes Stilling i Verden. Hun kjendte paa det nøieste alle Adels Trappetrin, og kunde, uden nogensinde at tage Feil, nærne Enhver ved den Titel, hans Rang tillod ham, og det har meget at sige i Rusland. For Alt, som idetmindste ikke var Excellence, havde hun en dyb Foragt. Det er begribeligt at Tjenere og Livegne i hendes Pine egentlig slet ikke vare Mennesker, men Dyr, der for hende havde ulige ringere Værd end enten hendes Hund eller Hest. Hun vilde heller intet Djæblik have taget i Betænkning, at opoffre en Mugils Liv for disse interessante Dyr. Desuden var hun temmelig musikalsk og talte Ige godt Fransk, Italiensk, Tydsk og Engelsk.

Hendes Ansigtstræk stemte med hendes Charakter. Bårinka var smuk, men denne Skjønhed havde noget altfor Bestemt og skarp Udpræget. Hendes store sorte Øje, hendes lige Næse, hendes ved Mundfrogene altid som foragtelig sammenpressede Læber, gjorde strax et uhyggeligt Indtryk paa den, der nærmede sig til hende; og som kun svandt for dem, der stode hende lige eller høiere; thi for disse var hun en Kvinde som

alle Dvinder, medens hun, som en Gudinde, blev stolt og utilgængelig for de Lavereftaaende.

Med det 17de Aar var Varinkas Opdragelse tilende, og hendes Lærerinde, hvis Sundhed allerede havde begyndt at lide under Petersborgs raae Klima, bad om sin Afsked.

Nu var hun alene, og havde Intet i Verden at bryde sig om, undtagen sin Faders blinde Kjærlighed, der holdt hende for et Indbegreb af alle mulige Dyder.

Saaledes stode Tingene, da Generalen erholdt et Brev fra en Ungdomsven, som denne havde skrevet paa Dødsleiet. Grev Romayloff havde haft Ubehageligheder med Potemkin, og var af den Grund bandlyst til sine Godser. Forgjæves var hans Umage, igjen at erholde den tabte Gunst, og saaledes maatte han leve 200 Mile fjern fra Petersborg, hvad der ikke saameget bedrovede ham for sin egen som for sin Søns Feodors Skyld, hvis hele Fremtid syntes at være truet med denne Bandykning. Da han troede sig sin Ende nær, anbefalede han ham til sin gamle Ven, Generalen, der ogsaa snart, ved sin Forbøn hos Paul den 1ste, forskaffede ham en Lieutenants-Post i Regimentet Semonowski.

Omendkjønt den unge Mand kun saa at gige gjennem Generalens Huus var gaaet ind i sin Kaserne, havde han dog dvælet længe nok deri, forat see Varinka, og medtage et dybt Indtryk derfra.

Varinka derimod havde næppe bemærket ham. Hvad var i hendes Dine en Lieutenant uden stor Formue og uden Fremtid? Hun drømte om en eller anden fyrstelig Forbindelse, der skulde gjøre hende til een af Ruslands første Koner. Een eller

anden glimrende Tildragelse liig Helbindens i Tusinde og een Nat maatte blive hende tildeel, og Feodor kunde ikke byde hende Noget af dette Slags.

Nogle Dage efter det første Møde kom Feodor forat tage Afsteed med Generalen, thi hans Regiment var bestemt til at deeltage i Feldtoget i Italien under Suvarov.

Den prægtige Uniform forhøiede hans naturlige Skjønhed, og de entusiastiske Forhaabninger, med hvilke han drog ud paa Ørens Mark, omgav hans Hoved med et poetisk Helgenstirn, saa at Varinka, ganske forbauset over den forunderlige Forandring, der syntes at være foregaaet med den unge Mand, denne gang var saa naadig, paa hendes Faders Ønske, at rætte den Bortdragende hendes Haand. Dette var mere end han havde vovet at haabe. Han faldt paa Knæ for hende, som for en Dronning, greb med bævende Haand den Skønnes Haand, og berørte den sagte med sine Læber. Dette næppe følelige Kys gjennembævede Varinka, som havde et gloende Jern berørt hende, og en dyb Rødmen trak over hendes Ansigt.

Hun drog hendes Haand saa hurtig tilbage at Feodor næsten frygtede for at have fornærmet hende. Han blev liggende paa Knæ, solbede Hænderne og slog Øinene med et saa talende Udtryk af Betynning op til hende, at Varinka forglemte hendes Uergjærrighed og afbrød ham med et Smil.

Han reiste sig op, med Hjertet fuld af usigelig Glæde, og maatte tilstaae sig selv, at han aldrig havde følt sig saa lykkelig som nu, omendstjønt han for lang Tid, maaskee for stedsse forlod Varinka.

Han drog i Feldten; med 1000 gyldne Forhaabninger saae

han ind i Fremtiden, og hans Skjæbne syntes ham misundelsesværdig; hvad enten den saa vilde føre ham til et tragisk eller glædeligt Maal: var dette Maal en blodig Grav, saa troede han at have læst i Varinkas Dine, at han ikke ubeflaget vilde dø; aabnedes for ham Portene til Rosens Tempel, saa førte Rosen ham i Triumph tilbage til St. Petersborg, og Rosen er jo en Konge, der lader stee Vidundere.

Som Hovedsmand og Bryttet bedækket med Ordre vendte han tilbage. Ankommen til Petersborg lod han sig strax føre til Nevsti-Perspective, hvor Generalens Huus laae.

Denne sad netop med sin Datter tilbords.

Jo nærmere Feodor kom Døren, desto forsagtere slog hans Hjerte, og hans Spænding var saa stor, at hans Lemmer næsten nægtede ham deres Tjeneste, og han maatte læne sig til Bæggen, for ikke i Gjensynets Dieblik at synke om. I dette Dieblik aabnedes Spisefalens Døre; Varinka traadte ud og streg høit.

„Fader, Feodor er der!“ raabte hun med et Udtryk, over hvis Betydning den ikke kunde være i Tvivl, hvem det egentlig gjaldt.

Først kastede han sig i Generalens Arme, derpaa vendte han sig og bøiede som i Afskedstimen Knæ for Varinka. Men et Dieblik havde været nok for den stolte Kvinde, til at trænge hendes Følelser tilbage i hendes Sjæls dybeste Baggrund. Den flygtige Rødme, der var flammt hen over hendes Pande, var forsvunden, og hun stod der igjen lig det kolde, stolte Alabasterbillede, som Naturen har begyndt og Meisfelen fuld-

endt. Feodor kyskede hendes Haand; hun bævede, men var jernkold. Han troede hans Hjerte vilde sprænges.

„Men Varinka“ sagde Generalen, „hvorfor er Du saa tilbageholdende mod en Ven, der paa eengang har forarsaget os saa stor Angst og Glæde?“ „Feodor, omarm min Datter.“ Han stod op, men blev ubevægelig staaende og ventede, at endnu en anden Tilladelse skulde stadfæste Generalens.

„Nu, har De ikke forstaaet min Fader?“ sagde Varinka smilende, men havde dog ikke Magt nok over sig selv til at skjule den Bevægelse, der bragte hendes Stemme til at bæve.

Feodor berørte hendes Kinder med sine Læber, og det syntes ham, som havde hendes Haand, som han uvilkaarlig havde grebet, sagte trykket hans. Næsten havde en Glædeskyd undsluppet hans Bryst; men han saae paa hende og fortraktes; thi hun var bleg, som Sneen, og hendes Læber farveløse, som et Ligs.

Man satte sig tilbords, og da Varinka netop sad imod Lyset, bemærkede Generalen Intet til hendes Bevægelse. Man talte om det mærkværdige Feldtog, som blev begyndt under Italiens glødende Sol, og endt paa Schweitsses Gletscher. Man kan forestille sig med hvilken Opmærksomhed Generalen hørte paa Feodor. Hovedsmands-Epouletterne, hans med Ordner prydede Bryst lode gjætte at den unge Mand kun af Beskedenhed Intet talte om sig selv. Men Generalen havde allerede aflagt den haarbt syge og i Unaade faldne Suvarov et Besøg, og af ham hørt med hvilken Tapperhed hans Myndling fægtede. Han paatog sig derfor at fortælle Alt hvad Feodor havde gjort i dette kun 1 Aar varige Feldtog, og sluttede

med, at han den næste Dag af Reiseren vilde udbede sig den unge Høvedsmand til Adjutant.

Geodor var lykkelig over al Maade. At leve under eet Tag med Varinka, ofte at see hende som et Syn i den anden Ende af Koridoren og daglig 2 Gange at sidde tilbords med hende, det var mere end han nogensinde havde ventet, og han troede i Begyndelsen, at Lykken altid vilde føie ham.

Ogsaa Varinka følte trods al sin Stoltthed en mægtig Tilbøielighed til Geodor. Da han vendte tilbage, og Klostet mellem ham og hende for en Deel var oversprungen, følte hun paa sit Hjertes stærke Slag, at hendes Stoltthed veeg for en blidere Følelse, og at hun elskede Geodor saa høit, som hun kunde elske. Ikke destomindre havde hun skjult disse Følelser under et jernagtig Ydre; thi overeensstemmende med hendes Karakter tænkte hun nok, engang at sige Geodor, at hun elskede ham; men indtil den Tid, da det maatte behage hende at gjøre denne Tilstaelse, skulde han ikke engang gaae at han var elsket. —

Saaledes gik det i nogle Maaneder, og dette Forhold, som Geodor i Begyndelsen havde holdt for Lykkens Lønde, syntes ham snart en utaalelig Dval. Og virkelig, at være Dagen over hos den Elskede, ved Bordet undertiden at berøre hendes Haand, i en snever Korridor at blive bestroget af hendes Kjøle, undertiden at føle hendes Arm i sin, og derhos stedsse være nødt til, at beherske Følelsens Udtryk, paa det det Intet forraader af Hjertets Følelser, det er en Opgave, som ingen Villiekræft er istand til i Længden at udføre. Varinka mærkede at

Geodor ikke i lang Tid vilde kunne tilbageholde sin Hemmelighed, og besluttede, at komme hans Tilstaaelse imøde.

Da hun engang var alene med ham og igjen saae, hvorledes han forgjæves gjorde sig Umage for at skjule sine Følelser, traadte hun lige hen for ham, saae ham fast i Øjet og sagde:

„De elsker mig, Geodor?“

„Tilgivelse, Tilgivelse!“ raabte den unge Mand og foldede sine Hænder.

„Hvorfor Tilgivelse, Geodor? Er deres Kjærlighed ikke reen?“

„Ak, vel er min Kjærlighed reen, desto renere, jo haabløssere den er!“

„Nu hvorfor da haabløs? Elsker ikke min Fader Dem som sin egen Søn?“

„O, det kan De sige mig? Hvorledes, De vilde indvillige, naar deres Fader gav mig Løfte paa deres Haand?“

„Er De ikke ædel af Hjerter og Fødsel, Geodor? Det er sandt, De har ingen Formue, men jeg er riig nok for os Begge!“

„Altsaa, jeg vover neppe at udtale det, altsaa er jeg Dem ikke ligegyldig?“

„I detmindste foretrakker jeg Dem for Alle, jeg endnu har seet.“

„Varinka!“

Hun gjorde en stolt Bevægelse.

„O Tilgivelse,“ bad Geodor, „hvad skal jeg gjøre? Besæel De! Overfor Dem har jeg ingen Billie, og jeg frygter at

fornærme Dem med enhver af mine Tanker. Vilis De mig
 Veien, jeg vil følge iblinde."

"De maae bede min Fader om hans Indvilligelse."

"De giver mig altsaa Ret til dette Skridt?"

"Ja, men kun under een Betingelse."

"Og det er? o tael den ud!"

"Hvorledes endog min Faders Svar vil lyde, han maae
 aldrig erfare, at De paa mit Onske vender Dem til ham.
 Ingen Sjæl maae vide Noget om den Tilstaaelse, som jeg
 nu har gjort Dem, hvad der saa end skeer, De har fra mig
 ikke anden Understøttelse at vente end mine Onskers."

"Alt, Alt hvad De ville! Tilstaaer De mig ikke 1000
 Gange mere, end jeg nogeninde har vovet at haabe? Og
 naar Deres Fader affærdiger mig med Afstød, vidste jeg da
 ikke, at De deelte min Smerte?"

"Ja, dog jeg haaber, det vil ikke skee," sagde Varinka
 og rakte ham Haanden, som han bedækkede med glødende Kys,
 "kun Haab og Mod!"

Hun gif. Endnu samme Dag bad Feodor Generalen om
 en Samtale. Vel rørte Skilbringen af denne saa ægte, be-
 standige og glødende Kjærlighed, som havde været Drivfjederen
 til hans Tapperhed ham, og han rakte ham bevæget Haanden,
 men erklærede, at han under Feldttoget paa Keiserens Onske,
 allerede havde givet Sønnen af en Geheimsecabinetsraad sit
 Løfte, da han hverken havde havt en Anelse om Feodors Fø-
 lelser, eller opdaget det ringeste Spor hos Varinka.

Derimod var Intet videre at indvende, thi i Rusland er
 Keiserens Onske en Befaling, og saasnart det bliver udtalt fal-

der det Ingen ind ogsaa kun i fjerneste Maade at gjøre Indvendinger.

Generalen blev noget beroliget, da Feodor paa hans Spørgsmaal forsikrede ham, at Varinka endnu Intet vidste, thi han havde allerede frygtet for at gjøre 2 Hjerter ulykkelige.

Med Bordet var Varinka alene med Generalen. Hans be-
drøvede Udseende lod hende ane det Svar Feodor havde faaet.

Feodor havde foretaget en lang Kanefart, for i det Frie at lette sit Hjerte noget. Først Kl. 11 om Aftenen vendte han tilbage. Næppe havde han ligget nogle Diebliske paa Sophaen, da Anuscha, Varinkas Kammerpige, bankede paa hans Dør og opfordrede ham til, strax at følge med til hendes Hersterinde. Med Forbauselse fulgte han.

„Nu, hvad har min Fader svaret?“ spurgte Varinka, da han var traadt ind og Anuscha havde lukket Døren efter ham.

Feodor fortalte hende Alt. Hun hørte til, uden at hendes Udtryk i mindste Maade forandrede sig; og hendes Læber blev blege. Feodor derimod var næsten ude af sig selv og bævede af feberagtig Eidskab.

„Hvad har De nu isinde at gjøre?“ spurgte Varinka med ubevæget, fast Stemme.“

„De Varinka kan spørge derom? Hvad vil De jeg skal gjøre, og hvad Andet er der tilbage for mig, end flye Petersborg, og i den første den bedste Krig søge Døden?“

„De er en Nar,“ sagde Varinka med et Smil, som udtrykte en selsom Blanding af Triumph og Foragt; thi fra dette Dieblik følte hun hendes Overlegenhed og indsaac, at hun hendes hele Levetid som en Dronning vilde herske over ham.

„Nu“ raabte Officieren, „saa viis De mig en Udvei; besaael De; er jeg ikke Deres Slave?“

„De maae blive!“

„Blive?“

„Ja! Det er qvindagtig, det er barnlig saaledes som besetret at overgive sig efter det første Nederlag; en Mand, naar han i Virkeligheden vil være dette Navn værdig, en Mand kæmper!“

„Kæmper? Og med hvem? Med deres Fader? Nei aldrig! Hvo taler da derom? Skjæbnen maae man trods! Kun det almindelige Menneſte lader sig henrive af den; den Edle griber Roret og kæmper mod Vind og Bøer, indtil han enten naaer Havnen eller gaaer tilgrunde. Fremstil De Dem for min Fader som bekæmpede De deres Ajerlighed, indtil han troer, De har overvunden den. Jeg vil bede om 2 Aars Opsættelse, som man ikke kan afflaae mig. Hvo veed hvad der kan skee i to Aar! Keiseren kan døe, den Mand, der er mig bestemt kan døe; ja, ogsaa min Fader, hvem Gud ville tage i sin Beskyttelse, ogsaa min Fader kan døe.“

„Men naar man tvinger Dem . . .“

„Tvinge mig!“ svarede Varinka, og en dunkel Rødme lynede, og forsvandt snart igjen, over hendes Ansigt; „hvo skal tvinge mig til Noget? Min Fader? Dertil elsker han mig altfor meget! Keiseren? I sin egen Familie har han Anledning nok at være bekymret, til at han endnu skulde forstyrre Andres No! Og hvordan det end gaaer, naar alle Midler ere udtømte, saa bliver endnu et Sidste tilbage for mig. 300 Skridt herfra flyder Nevaen, og dens Bolger ere

dybe. Feodor skreg høit; thi af den i Fjelder dragne Pande, og af den unge Piges sammenpressede Læber talede en Fasthed, saa at han vel indsaae man kunde bryde hendes Villie, men ikke boie den.

Hans Hjerte stemmede altfor vel overeens med denne Plan, til at han skulde have søgt andre Indvendinger. Desuden lovede jo Varinka at holde ham skadesløs for hans Forstillelse mod Verden. Ved et saa fast besluttet Væsen udøvede hun paa hendes hele Omgivelse, selv paa Generalen, en saa betydelig Indflydelse, at Enhver fulgte hende uden ret at vide hvorfor. Saaledes underkastede hun ogsaa Feodor blindt hende hendes Forlangende.

NoGLE Dage efter denne natlige Beslutning blev Gregor paa Varinkas Klage for en ubetydelig Forseelse afstraffet paa den ovenfor beskrevne Maade. 3 Dage forblev han i Sygestuen og lod sig af Ivan, der nu spillede en Læges Rolle, og helbrede de Saar, han selv havde tilføiet, gjøre Band- og Saltomslag, paadet at Afstjællingen hurtigere skulde gaae for sig. I denne Tid ponsede han paa Hævn. Havde han været en ægte Russer, havde han snart glemt en Straf, der er noget Dagligdags for Ruslands kraftfulde Sonner; men i hans Arer flød græst Blod; han forglemte Intet og hyklede.

Omenskjønt han var en Træl, tillod dog hans Kalb ham en større Fortroelighed til Herskeren, end hans andre Ejere. At Barberen næsten overalt nyder store Forrettigheder hos dem, han barberer, ligger maaskee deri, at han saa ofte har sine Kunders Liv i sin Haand. Saaledes kom ogsaa næsten daglig Gregor, naar han udøvede sin Haandtering, i en

Samtale med Generalen, til hvilken han alene pleiede at levere Stof.

En Dag kom Talen paa Feodor: Generalen tænkte paa Tugtelsen, denne havde ladet Barberen vederfare, og spurgte den Sidste, om han ikke havde Noget at udsætte paa hans Indling. Gregor svarede at „han holdt Feodor for aldeles dabelsfrie, naar man vilde affee fra hans Anmasselse.“

„Anmasselse?“ sagde Generalen forbauset; „netop for denne Feil har jeg troet ham aldeles frie.“

„Ja, jeg skulde have sagt Vergjærrighed“ svarede Gregor.

„Hvorledes, Vergjærrighed?“ vedblev Generalen; „jeg skulde dog troe det ikke vidnede om Vergjærrighed, at han er indtraadt i min Tjeneste; thi efter hans saa ærefulde Feldtog, turde han selv tragte efter den Ære, at træde ind i Reiserens Huus.“

„Ja, Vergjærrighed og Vergjærrighed er to Ting,“ sagde Gregor smilende; Een har den Vergjærrighed at tragte efter et høit Embede, en Anden tragter efter en udmærket Forbindelse; Een vil kun have sig selv at takke for Alt, en Anden vil heller gjøre sig til Gudskammelfor en Dvinde, og ved Enden stemme de Alle deri overeens, at de have Dinene høiere end de skulde.“

„Hvad vil Du sige dermed?“ raabte Generalen, der begyndte at mærke hvortil Gregor sigtede.

„Jeg vilde kun sige Deres Excellence at der gives Folk, der ved de Godheder man viser dem, kun forglemme deres Stilling og tragte efter en høiere, emendstjont allerede i denne Hovedet svimler paa dem.“

„Gregor,“ sagde Generalen, „Du indvikler Dig her i en slem Historie, thi hvad Du der forebringer er en Anklage, og naar jeg optog den som en saadan, saa maatte Du bevise Dine Paastande.“

Ved den hellige Basilus, Excellence, ingen Sag er saa slem, at man ikke med Gode skulde kunne drage sig ud af den, naar man kun har Sandheden paa sin Side. Jeg har Intet sagt, som jeg jo er beredt til at bevise.“

„Altsaa Du paastaaer at Feodor elsker min Datter?“

„Det har jeg ikke sagt,“ sagde han med den Tvetungethed, der er hans Nation egen, „men Eders Excellence selv; eg har ikke nævnet Fruen Varinka.“

„Men Du har dog villet sige det, ikke sandt? „Svar engang oprigtig, jeg gad dog see, om Du kan lade Din Bane fare.“

„Nu vel, Excellence, jeg har villet sige det.“

„Og efter Din Mening besvarer vel min Datter denne Kjerlighed?“

„Jeg frygter det for hende og for Deres Excellence.“

„Og hvad giver Dig Grund til denne Tro?“

„For det Første forsommer Feodor aldrig nogen Leilighed til at tale med Fruen Varinka.“

„Han boer med hende under eet Tag, mener Du han skulde løbe sin Vej, naar han seer hende komme?“

„Naar Fruen Varinka kommer sildig hjem, og Hr. Feodor tilfældig ikke har ledsaget hende, saa maae det være saa sildig det vil, Hr. Feodor er tilstede, for at hjælpe hende af Vognen.“

„Feodor venter paa mig, det er hans Pligt,“ sagde Gene-

ralen og begyndte allerede at tro, at Trællens Mistanke alene grundede sig paa saadanne Skingrunde; „han venter paa mig, thi jeg kan jo mueligen hvert Dieblif have en Befaling for ham.“

„Der forløber sjælden nogen Dag at jo Hr. Feodor gaaer ind i Frokenens Bærelse, omentffjont Saadant i et Huus som Eders Excellences ikke er unge Herrer tilladt.“

„Da har jeg som oftest selv sendt ham til hende!“

„Ja om Dagen,“ svarede Gregor, „men... om Natten...?“

„Om Natten?“ streg Generalen, sprang op, bleguede og maatte et Dieblif holde sig fast ved Bordet.

„Ja, om Natten Eders Excellence,“ svarede Gregor rolig, „og da jeg har begyndt, som De mener, at sammenstykke en slet Historie, saa vil jeg ogsaa bringe den til Ende; selv om en endnu haardere Straf skulde ramme mig, end den, jeg allerede har erholdt, jeg kan ikke taale det længer at man bedrager en saa fortræffelig Herre.“

„Tag Dig blot iagt med hvad Du siger, Træl, jeg kjender Eder 3 Græker! Dersom Anklagen, Du forebringer af Hængjærrighed, ikke er grundet paa synlige haandgribelige Beviser, skal Du worde straffet som en skjændig Bagvasser.“

„Mig see min Ret,“ sagde Gregor.

„Og Du paastaar at have seet at Feodor om Natten gaaer over til min Datter.“

„Det vil jeg just ikke paastaae, Excellence, at jeg har seet, at han gik til hende, men jeg har seet at han er gaaet fra hende.“

„Nagr“?

„Omtrent for et Dvarteer siden, da jeg gik herhen til Eders Excellence.“

„Du lyver Skurk,“ freg Generalen, og knyttede Haanden mod Trællen.

„Det er imod vor Accort, Excellence,“ svarede Trællen og reeg tilbage, „jeg skal jo først da straffes, naar jeg ikke kan skaffe Beviis.“

„Og hvori bestaaer det?“

„Jeg har jo allerede sagt det.“

„Og Du venter jeg skulde troe Dit blotte Ord?“

„Det just ikke, men deres Pine.“

„Og hvordan det?“

„Saasnart Hr. Feodor igjen om Natten bliver hos Frøken Barinka, bringer jeg Dem Underretning, Excellence. Men indtil nu ere alle Betingelser skadelige for mig.“

„Hvorledes?“

„Nu vel, dersom jeg ikke kan skaffe Beviis skal jeg straffes som en skjændig Bagvaster; men naar jeg tilveiebringer saadanne, hvad erholder jeg da?“

„1000 Rubler og din Frihed.“

„Top, Excellence,“ sagde Gregor rolig og lagde Generalens Ragekniv igjen i Toilettet. „Inden Ste Dage forløber haaber jeg De vil lade mig vedersaars Retfærdighed.“

Man kan begribe at Generalen nu gav Agt paa ethvert Ord, ethvert Blik, som Feodor og Barinka voxlede i hans Nærværelse. Men han saae Intet, som havde kunnet stadfæste hans Mistanke; tværtimod syntes Barinka ham koldere og mere afmaalt end nogensinde tilforn.

Saaledes forløb Ste Dage. Kl. 2 om Natten bankede Gregor paa Generalens Dør.

„Derfom Eders Excellence nu vil gaae til deres Datter, vil De finde Hr. Feodor der.“

Generalen blev bleg og klæbte sig paa uden at tale et Ord. Ved Varinkas Dør gav han Trællen et Bink til at bortffjerne sig.

Men denne skjulte sig i en Krog af Koridoren.

Da Generalen troede sig alene, bankede han paa. Alt blev rolig, men Varinka kunde jo sove. Da han andengang bankede sagde hun med fuldkommen rolig Stemme: „Hvem der?“

„Det er mig;“ svarede Generalen, med en af Opbrusning bævende Stemme.

„Anusjka;“ sagde hans Datter til hendes Meltesøster, som sov i det næste Værelse, „aabn Døren for min Fader. Tilgiv kjære Fader, Anusjka maae først klæde sig paa; men hun kommer øieblikkelig.“

Generalen ventede taalmodig, thi han havde ikke mærket den mindste Bevægelse i sin Datters Stemme og haabede at Gregor havde taget Feil.

Kort efter aabnedes ogsaa Døren, og han traadte ind fluende omkring med et speidende Blik. Der var Ingen i det forreste Værelse.

Varinka laae i Sengen, hun var lidt blegere end sædvanlig, men fuldkommen rolig, og paa hendes Læber svævede det Smil, med hvilket hun steds pleiede at modtage sin Fader.

„Hvilken lykkelig Omstændighed,“ spurgte hun med ind-

smigrende Tone, „har jeg at takke for at see Dem kjære Fader i en saa sildig natlig Time hos mig?“

„Jeg vilde tale med Dig om vigtige Anliggender, og troede Du ikke vilde tage mig det ilde op, om jeg ogsaa forstyrrede Din Sovn.“

„Min Fader vil være mig velkommen til enhver Tid, han kommer til hvad Time han vil.“

Generalen saae atter opmærksom omkring sig, men overbeviste sig om, at Ingen, idetmindste i det første Bærelse, kunde være skjult. Der stod endnu tilbage at han undersøgte det andet.

„Jeg er beredt paa at høre Eder,“ sagde Varinka efter en kort Tausched.

„Ja, men vi ere ikke alene, og ingen Andens end Dine Dren maae høre hvad jeg har at sige Dig.“

„Anuschka, kjære Fader, er jo min Meltesøster.“

„Om ogsaa,“ svarede Generalen, greb en Lyseløse og gik ind i det andet mindre Bærelse.

„Anuschka,“ sagde han, „pas paa i Korridoren, at Ingen belurer os.“

Derpaa saae han sig igjen med forstende Dine omkring men med Undtagelse af ham og hans Datter, var der heller Ingen i det andet Bærelse.

Da Anuschka var gaaet ud vendte Generalen tilbage til sin Datter, og satte sig ved hendes Seng.

„Kjære Datter,“ sagde han, idet han rakte sit Barn Haanden, „jeg har en vigtig Sag at tale med Dig om.“

„Og det er?“

„Du er snart 18 Aar gammel, og i denne Alder pleie Døttrene af Ruslands adelige Huse at formæle sig.“ — Efter disse Ord taug han nogle Diebliffe, for at see, hvilket Indtryk de vilde gjøre paa Varinka; men hun lod hendes Haand ubevægelig blive i hans. — „For et Aar siden,“ vedblev han, „har jeg lovet Din Haand bort.“

„Løb jeg vide, til hvis Gunst?“ spurgte Varinka kold.

„Du er bestemt for Sønnen af den virkelige Geheime-Kabinettsraad; hvad mener Du derom?“

„Efter som man siger er han en værdig og ædel ung Mand,“ svarede Varinka, „men en bestemt Mening kan jeg ikke have om ham, da han i længere Tid har ligget i Garnison i Moskou.“

„Inden 3 Maanedes vender han tilbage.“

Varinka forblev stum og aandeløs.

„Har Du da slet Intet at svare derpaa?“ spurgte Generalen.

„Nei, kjære Fader, kun om en Naade vil jeg bede Eder.“

„Og om hvilken?“

„At jeg ikke turde gifte mig før mit 20de Aar.“

„Og hvorfor?“

„Jeg har gjort et Løfte.“

„Men naar vægtige Omstændigheder gjøre Fordring paa et Brud af dette Løfte, og forlange at der iles med Brylluppet?“

„Hvilke da?“ spurgte Varinka.

„Feodor elsker Dig,“ sagde Generalen og saae hende skarpt i Diet.

„Jeg veed det,“ svarede Varinka med saa stor Fatning, som om Taleren slet ikke var om hende.

„Du veed det?“ raabte Generalen.

„Ja han har sagt mig det.“

„Naar?“

„Igaar.“

„Og Du svarede ham? . . .“

„At han maatte bortsfjerne sig.“

„Og har han indvilliget?“

„Ja min Fader.“

„Naar vil han reise?“

„Han er allerede afreist.“

„Men,“ sagde Generalen, „han har først forladt mig Kløkken 10.“

„Og mig ved Midnat,“ svarede Varinka.

„Alt,“ raabte Generalen uvilkaarlig og aandede for første Gang igjen frit; „Du er en ædel Pige, Varinka, og jeg indvilliger i Dit Forlangende. Kun beder jeg Dig at betænke, at det er Keiseren, der har ønsket denne Forbindelse.“

„Min Fader vil lade mig vederfares den Retfærdighed at tro, at jeg er en altfor lydig Datter til, at jeg kunde være en gjenstridig Underfaat.“

„Det er godt, godt, Varinka. Altsaa den stakkels Feodor har sagt Dig Alt?“

„Alt.“

„Du har erfaret at han først vendte sig til mig?“

„Ja.“

„Altsaa har Du først erfaret af ham, at Din Haand allerede er lovet bort?“

„Ja, af ham.“

„Og han indrømmede, at forlade os! Han er virkelig et hjertegodt og ædelt Menneſte! Min Beſkyttelse ſkal ledsage ham overalt. O, dersom jeg ikke havde givet mit Ord bort, jeg havde ham ſaa kjær! Paa min Vre, dersom Du ikke havde havt Noget imod ham, jeg havde lovet ham Din Haand.“

„Og kunde De ikke blive løst fra deres Ord?“

„Umuligt.“

„Nu velan, ſaa lad ſtee, hvad ſtee ſkal!“ ſagde Varinka.

„Ja, ſaaledes hører jeg gjerne min Datter tale,“ ſagde Generalen, og omfavnede hende. „God Nat, Varinka. Jeg vil ikke ſpørge Dig om Du elſkede ham. I have Begge gjort Eders Pligt, og mere kan man ikke forlange.“

Dermed reiste han ſig og gik. Anuſchka ſtod i Korridoren; Generalen gjorde Tegn at hun igjen kunde træde ind, og begav ſig til ſit Værelſe. Ved Døren fandt han Gregor.

„Nu Eders Excellence?“ ſpurgte Denne.

„Du havde baade Ret og Urret; Feodor elſker min Datter, men hun elſker ikke ham. Han gik til hende Kl. 11; men har ved Midnat for ſtedſe taget Afſkeed med hende. Men Du ſkal ikkedesjonomindre imorgen erholde Dine 1000 Rubler og Din Frihed.“

Gregor bortſjernede ſig forundret.

Imidlertid var Anuſchka igjen traadt ind til ſin Herſkerinde, og havde omhyggelig lukket Døren. Hurtig ſprang Varinka ud af Sengen og ſtrykte, ſaaſnart hendes Faders ſidſte God-

trin holdt op at gjenlyde i Korridoren, ind i Sideværelset, og begge Dvinderne skaffede en Deel Linned til Side, der laae i en Vinduesnische. Under Linnedet stod en stor Kasse, der var lukket med en Fjeder.

Anuschka trykkede paa en Knop og Laaget sprang op. Begge Fruentimmerne udstødte et høit Skrig, thi Kassen var forvandlet til en Liigkiste — den unge Officcer var qualt.

Længe haabede de han kun var falden i Asmagt; Anuschka sprøitede ham Vand i Ansigtet, og Varinka holdt ham en op-
livende Essenz under Næsen, men Alt var forgjæves. Under den lange Samtale, der havde været længere end en halv Time, havde Feodor ikke kunnet befrie sig af Kassen; fordi Fjederen var sprungen i, havde ingen Lust faaet, og var qualt.

I hvilken skrækkelig Stilling befandt sig de 2 Fruentimmer. Anuschka saae sig allerede i Siberien; Varinka, vi maae lade hende vederfares Rejsfærdighed, hun saae kun Feodor.

Begge vare fortvivlede.

Pigens Fortvivlelse var mere egoistisk end hendes Hæderindes, og derfor fandt hun først paa et Middel til at drage sig ud af Forlegenheden.

„Froken,“ raabte hun pludselig, „vi ere frelsie!“

Varinka løstede Hovedet og saae paa Pigen med taare-
svømmende Bine.

„Reddede? Vi maaesee, men han, han!“

„Hør mig Froken, Deres Stilling er græsselig, Deres Mlykke forfærdelig, jeg indrømmer det; men begge Dele kunde endnu være værre. Dersom Generalen erfarede...“

„Dg hvad bryder jeg mig derom?“ sagde Varinka. „Jeg vil nu for hele Verden lade mine Taarer frit Løb.“

„Dg da for hele Verden blive givne til Priis for Skam! Imorgen ville Trællene, overmorgen hele Petersborg vide det, at en Mand var skjult i deres Værelse, og døde deraf. Betænk Frøken, Deres, Deres Faders, hele Familiens Ære!“

„Du har Ret,“ sagde Varinka, rystende Hovedet, som vilde hun afryste alle Sorgens Tanker, der nedtyngede hende, „Du har Ret; hvad skulle vi gjøre?“

„De kjender min Broder Ivan. Vi maae sige ham Alt.“

„Hvad tænker Du paa!“ raabte Varinka, „anbetroe os til en Mand? ja hvad siger jeg til en Mand, til en Træl!“

„Jo lavere denne Træl staaer,“ svarede Pigen, „desto flikkere kunne vi være paa at han vil holde reen Mund, fordi hans Fordeel tilfiger ham det.“

„Men Din Broder drikker,“ sagde Varinka med et Udtryk af Frygt og Bæmmelse.

„Det er sandt,“ svarede Anusjka, „men hvor finder De en Mand, der bærer Skjæg*) og ikke gjør det? Min Broder beruser sig sjældnere end alle Andre, altsaa have vi mindst at befrygte hos ham. Dg i den Stilling vi nu engang ere i, maae vi vove Noget.“

„Du har Ret,“ svarede Varinka og vandt hurtigt igjen hendes sædvanlige Fatning, der hos hende stedse voxte med Faren.

*) I Rusland bære sædvanlig kun Trællene langt Skjæg.

„Gaae og søg Din Broder op.“

„Denne Morgen lader sig Intet mere gjøre,“ sagde Anuscka, og drog et Kullegardin op; „thi De seer, det gryer allerede ad Dag.“

„Men hvad skulle vi gjøre med den Ulykkelige Liig?“

„Han maae ligge her Dagen over, og naar De iaften er i Hoftheatret, skaffer min Broder ham afveien.“

„Det er jo sandt,“ mumlede Barinka hen for sig med en sælsom skrækkelig Tone, „jeg gaaer jo iaften i Skuespilhuset; hvorledes kunde jeg mangle der; man vilde falde paa vidunderlige Ting. O store Gud!“

„De maae hjælpe mig Frøken,“ sagde Anuscka, „ene har jeg ikke Kraft nok.“

Barinka blev skrækkelig bleg. Men Faren var stor, og besluttet traadte hun hen til Liget af sin Elsker, løstede ham ved Skuldrene ivciret, medens Pigen holdt ham ved Fødderne, og hjalp igjen at lægge ham i Kassen. Anuscka lukkede den, puttede Nøglen ned paa sit Bryst og kastede igjen Linned ovenpaa.

Omendsskjønt Barinka naturligviis ikke havde luffet et Die, gik hun dog ved Frokosttid til sin Fader, for ikke at give ham den allermindste Grund til Bedrøvelse. Dog hun saae bleg ud, som om hun nylig var sieget frem af Graven. Men Generalen gav den natlige Forstyrrelse Skyld derfor.

Det var et lykkeligt Indsald af hende, at hun havde sagt at Feodor var afreist; thi nu var Generalen ikke blot ikke forundret over hans Udebliven, da jo hans Datter retfærdiggjorte den, men erklærede ogsaa offentlig, at han havde sendt sin Adjutant bort i et Grinde. Barinka vendte ikke før tilbage i

sit Bærelse førend hun om Aftenen skulde klæde sig om. For Ste Dage siden var hun med Feodor sammen i Theatret.

Hun kunde have klaget over Upasselighed og blevet hjemme, men en Bekymring af en dobbelt Art fraraadede hende det. Generalen var maaskee foruroliget for hendes Skyld, ogsaa blevet hjemme, og havde derved vanskeliggjort Ligets Bortskaffelse. Fremdeles ønskede hun at undgaae at træffe sammen med Ivan for ikke at stamme sig for en Træl. Hun foretrak derfor at udholde en overmenneskelig Anstrengelse, og begyndte, understøttet af hendes troe Anuscha at pryde sig med den samme Omhyggelighed som havde hendes Hjerter været fuld af Glæde.

Da den idag saa pijnlijkke Paaaklædningsgjerning var tilende, befalede hun Anuscha at lukke Dørene; thi hun vilde endnu engang see Feodor og sige et sidste Farvel til sin Elskedes affjælede Legeme.

Med Hovedet omkrandsat af Blomster, behængt med Perler og Juveler, men med en Jernkulde i Hjertet, traadte hun med spøgelseagtige Skridt ind i Sideværelset og bøjede sig, uden at udgyde en Taare, uden at lade et Suk høre, med Fortvivlelsens dybe og næsten livløse Røe hen over Feodor, tog en simpel Ring af hans Finger, trykkede et Kys paa hans Pande og sagde med en Tone, der, uagtet dens tilsyneladende Fashed, havde kunnet gennemrykke det meest forhærdede koldeste Hjerter:

„Lev vel, min Brudgom!“

Hu løbe Skridt i Nærheden. Generalen sendte en Kammer tjener for at spørge om hans Datter var færdig. Anuscha

lod Laaget falde til, og Barinka fulgte Tjeneren, overladende Opfyldelsen af den sørgelige Pligt til hendes Melksøster.

Kort derefter rullede Generalens Vogn gennem den store Hovedport.

Anuschka lod en halv Time gaae hen, derpaa opsogte hun Iwan. Han sad med Gregor, imod hvem Generalen havde holdt sit Ord og som endnu samme Dag havde erholdt 1000 Rubler og sin Frihed, glad ved Glasset. Lykkeligtvis havde de netop fornyslig begyndt deres Lag, og Iwans Hoved syntes endnu fri nok, saa at hans Søster troede, at kunne betro ham emmeligheden.

Han fulgte Anuschka til Barinkas Bærelse. Hun kaldte tilbage i hans Erindring, hvorofte Barinka som al hendes Stoltthed uagtet, var meget høimodig, allerede havde beviist ham Belgierninger. Da Russeren i Beruselse er oplagt til Omhed, havde de faae Glas, han allerede havde faaet, stemt ham erkjendtlig. Han talte om sin Hengivenhed i saa tilfredsstillende Udtryk, at Anuschka ikke længere tog i Betænkning, at aabne Kassens Laag og viste ham Feodors Liig.

Bed dette skrækkelige Syn blev Iwan et Dieblig staaende som forstenet; men hurtig beregnede han hvormegit Samviden i en saadan Hemmelighed kunde indbringe ham i Penge og Belbære, svor med den helligste Eed ikke at forraade sin Herrerinde, og tilbød sig at skaffe Liget bort.

Det var ingen vanskelig Opgave. Isteden for at vende tilbage til Gregor og sine Kammerater ved Brændeviinsbordet, gjorde han en Glæde tilrette, belæssede den med Straae, og skjulte deri en Jisøre. Derpaa forfikkrede han sig først om at

Jugen belurede ham, og bar derpaa Eget ned, skulde det i Straaet, satte sig derpaa, og kjørte derpaa langs gjennem Newski-Perspective, derpaa videre henad Nevaen. Efterat han havde fjernet sig langt nok, slog han et Hul i den 2 Fod tykke Eis, lod Eget glide ned og vendte tilbage, medens det Tilbageblevne af Feodor blev drevet hen mod den Finske-Bugt.

Ved Midnat vente Varinka tilbage med sin Fader. En indre Gløden havde den hele Aften tæret paa hende, saa at hun endnu aldrig var forekommet smukkere. De første og fornemste Herrer ved Hoffet havde overøst hende med deres Hyldest.

Anuscha ventede paa hende i Forhallen. Varinka kastede et spørgende Blik paa hende.

„Alt er løben lykkelig af,“ hvisttede Pigen.

Varinka aandede paany, som om et Bjerg var væltet fra hendes Bryst.

Hvormeget Herredømme hun end besad over sig, længere havde hun ikke kundet udholde sin Faders Nærværelse; Hun undskyldte sig formedelst Udmattelse ikke at kunne blive hos ham til Aftensmaaltidet.

Ræppe var Døren til hendes Værelse lukket efter hende, førend hun rev Blomsterne af sit Haar, Prydelsen af sit Bryst, lod Snørlivet opstjære med en Kniv, kastede sig paa Sengen og kunde nu endelig græde og vride Hænderne.

Anuscha erholdt den følgende Dag det Hværv at underrette hendes Broder om: at en altfor betydelig Sum hos en Træl let vilde kunne vække Mistanke; derfor lod hun ham sige, at saa ofte han behøvede Penge skulde han kun forlange.

Gregor købte sig i Nærheden af Staden et Værtshuus, og da han besad megen Duellighed til saadan Virksomhed og et udstrakt Bekjendtskab iblandt de fornemste Familiers Tjenere, gjorde han hurtig stor Fremgang, og den røde Krøe kom ordentlig i Vælden.

En Anden erholdt Adjutant-Tjenesten i Grev Tschermoyloffs Huus, og den gamle Tingenæs Orden var atter tilvejebragt.

2 Maanedes forløb uden at Nogen havde fattet den ringeste Mistanke, da Generalen en Morgen lod sin Datter bede at komme til sig. Varinka bævede; thi siden hiin Ulykkesnat var Alt Anledning for hende til Betyrning. Greven var alene men allerede ved det første Blik opdagede hun, at der dengang Intet var at befrygte, og rakte ham med vanlig Røe Panden til Nys.

Han vinkede at hun skulde sætte sig hen til ham, og viste hende et allerede aabnet Brev. Dette bragte den Efterretning at den unge Mand, der havde Løfte paa hendes Haand, var falden i en Duell.

Generalen belurede paa sin Datters Ansigt det Indtryk, denne Efterretning vilde bringe, og trods al hendes Selvbeherfelse, jog saamange forskellige Tanker, saamange smertelige Selvbebreidelser gennem hendes Sjæl, at hun ikke ganske formaaede at skjule hendes Bevægelse. Generalen opdagede det, og gav Kjærligheden til den unge Adjutant, hvilken han allerede i lang Tid anede, Skylden derfor.

„Nu,“ sagde han smilende, „Alt vender sig jo til det Bedste.“

„Hvorledes mener De det, kjære Fader?“

„Er ikke Feodor gaaet bort fordi han elskede Dig?“

„Jo,“ hvilede hun med halv undertrykt Bevægelse.

„Nu, saa kan han jo komme igjen.“

Varinka forblev stum; hendes Dine stirrede hen for sig, hendes Læber zittrede.

„Komme igjen!“ sagde hun.

„Ja visstelig vil han komme igjen! Vi skulde ellers have ret Ulykke,“ vedblev Generalen smilende, „om vi ikke selv her i Huset kunde finde Nogen, der veed hans Opholdssted. Skaf Dig Underretning derom Varinka, og sig mig, hvor han er; og lad mig sørge for Resten.“

„Ingen veed hvor Feodor er,“ mumlede Varinka huult hen for sig; „Ingen uden Gud.“

„Hvorledes, skulde han ikke have ladet høre fra sig fra den Dag han forsvandt?“ spurgte Generalen vantroe.

Varinka rystede med Hovedet; hendes Sjæl blev sønderrevet af alt for skrækkelige Smærter, til at hun skulde kunde finde Ord.

Nu blev Generalen sørgmodig.

„Frygter Du da at en eller anden Ulykke har fundet Sted?“ spurgte han Varinka.

Varinka bukkede under for Vægten af hendes Smerte og udraabte.

„For mig gives der paa Jorden ingen Lykke mere!“ Tillader De kjære Fader at jeg trækker mig tilbage til mit Bærelse,“ svarede hun hurtig til; „jeg skammer mig over at have sagt Saadant.“

Generalen troede at hun angrede ved dette Udraab at have forraadt hendes Kjærlighed, kyskede hende paa Panden og lod hende gaae. Trods den sørgmodige Mine med hvilken hun havde talt om Feodor, haabede han dog, at finde ham.

Endnu samme Dag gik han til Keiseren, fortalte ham om Feodors Kjærlighed og bad, at da Døden havde løst hans første Løfte, han da turde raade over sin Datters Haand til Gunst for denne.

Keiseren gav sit Bifald og gav endog Politimesteren det Hverv, at træffe de nødvendige Foranstaltninger, for at udfinde Feodors nærværende Opholdssted.

Sex Uger forløb uden at nogen Efterretning indløb. Barinka var siden den sidste Samtale sørgmodigere end nogensinde tilforn, og forgjæves søgte Generalen at indgyde hende Haab. Han hørte endelig op med at tale om Feodor.

Men det samme var ikke Tilfældet med de øvrige Huusfænder.

Naar man undtager Gregor var Feodor elsket af Alle. Siden man havde erfaret at Generalen ikke havde sendt ham bort, men at han var forsvunden, var denne pludselige Forsvinden næsten det Eneste hvorom Tjenerne talte.

Ogsaa paa et andet Sted, nemlig i den røde Kro, beskæftigede man sig Meget med denne Gjenstand.

Gregors Mistanke opvaagnede paany da han hørte tale om Feodors hemmelighedsfulde Forsvinden. Han vidste bestemt at han var gaaet til Barinka, og kunde ikke begribe, at Generalen ikke havde funden ham. Dertil kom at Ivan siden den Tid, af en Træl at være, gav usædvanlig mange Penge ud.

Han var jo Anuschkas Broder; og saaledes ærgrede den forslagne Græker sig næsten over Kilden til denne hans nye Indtægt. Dertil kom, at Iwan, der ikke blot var forbliven hans gode Ven, men ogsaa hans bedste Kunde, aldrig talte om Feodor, og naar Talen faldt paa ham, kortelig afbrød Samtalen med de Ord: „Lad os tale om Noget Andet.“

Paa Helligtrekonger Dag var der stort Besøg hos Gregor. Ogsaa Iwan kom tilsyne, og raslede til stor Glæde for de tilstedeværende Gjæster, der allerede kjendte hans Rundhaandethed, med Sølvkøpekerne i sin Lomme.

Samtalen faldt paa Livegenstabet, og Nogle af de Ulykkelige, der hele Aaret igjennem næppe havde fire Hviledage, roste Gregors uhorste Lykke.

„Na hvad,“ sagde Iwan, hvem Brændevinen begyndte at sige til Hovedet, „mangen Træl er friere end hans Herster.“

„Hvordan mener Du det?“ spurgte Gregor, og skjænkede et frisk Glas for ham.

„Lykkeligere, vilde jeg sige,“ rettede Iwan sig hurtig.

„Nu, det kunde dog være vanskeligt at bevise.“

„Hvorfor det? Vore Herrer . . . næppe ere de fødte, saa giver man dem 2 eller 3 Hovmestere mellem Hænder: en Franskmand, en Tydsker og en Englænder. Enten han nu kan lide dem eller ikke, maae han til det 17tende Aar holde ud hos dem, og enten han vil eller ikke, maa han lære 3 caudervelfste Sprog paa vort skjønne russiske Sprogs Bekostning, som han ofte aldeles glemmer, naar han har lært de andre. Vil han da blive til Noget i Verden, maa han være Soldat. Er han Underlieutenant saa er han en Slave af Lieutenanten, er han

Lieutenant, saa er han en Slave af Capitainen, og saaledes fremdeles indtil Keiseren, der vel ikke er Nogens Slave, men som man en Dag ved Bordet, paa Spadseretouren eller i hans Seng, oversalder, forgifter eller qvæler. Blicher han i det borgerlige Liv, saa gaaer det rigtignok anderledes; han ægter en Kone uden at elske hende, og faaer Børn uden at vide hvorfra, og maae sørge for dem. Altid maae han anstrænge sig, naar han er fattig, for at ernære sin Familie, naar han er riig, for ikke at blive bedragen af sine Intendantter og Forpagtere. Er det at leve? Men vi, vi blive fødte, og det er den eneste Smerte vi forarsage vor Moder; alt Andet vedkommer ikke os, men kun vor Herre. Han maae ernære os, han maae bestemme vort Kald, som man let kan lære, naar man da ikke aldeles er et Bæst. Ere vi syge saa helbreder hans Læge os, thi det var et Tab for ham om vi døde. Ere vi funde saa have vi vore 4re Maaltider om Dagen og et varmt Leie om Natten. Forelske vi os, nu vel, Giftermaalet slaaer os altid frit for, naar kun den Elskede elsker os igjen; Herren selv opfordrer os til at gifte os, saa hurtig som mueligt, thi han ønsker at vi skulle opdrage saa mange Børn, det paa nogen Maade er muelig. Og faae vi Børn saa gaaer det dem ligesaagodt som os. Jeg siger Eder det, I ville ikke finde mange Herrer, der ere saa lykkelige, som deres Trælle."

„Du har ganske Ret," svarede Gregor og skjænkede for ham; „men Du maae sige hvad Du vil, Du er dog ikke fri!"

„Hvilken Frihed mangler mig da?" spurgte Iwan.

„Nu ja, Du tør dog ikke gaae naar og hvorhen Du vil."

„Jeg er fri som Binden," svarede Iwan.

„Paperlapap!“ sagde Gregor.

„Fri som Vinden siger jeg Dig; thi jeg har en god Herre og fremfor Alt en god Hersterinde,“ vedblev Iwan med et betydningssfuld Smil; „jeg behøver kun at bede, og det skeer.“

„Ei, dersom Du idag berusede dig og imorgen igjen bad om Tilladelse til at komme her og beruse Dig?“

„Saa vilde jeg ogsaa erholde Tilladelsen.“

„Du vilde turde komme her igjen imorgen?“

„Imorgen, overmorgen, hver Dag, naar vi netop gjorde Løier.“

„Ja, Iwan er virkelig Frøkenens Indling,“ sagde en anden Træl af det grevelige Huus, der drak med paa Iwans Beforsning.

„Om man ogsaa gav Dig Tilladelse dertil“ sagde Gregor, „saa vilde dog snart Dine Penge slippe op.“

„Aldrig,“ meente Iwan, og styrtede et Glas Brændeviin ned, „aldrig vil det mangle Iwan paa Penge, saalænge Frøkenen endnu har en Kopeke i Pungen.“

„Jeg har ikke lært hende at kjende fra denne rundhaandede Side,“ sagde Gregor med Bitterhed.

„Hvor Du har en daarlig Hukommelse Ben! Du skulde dog betænke, at hun ikke sparer sine gode Venner for Knutslag.“

„Det meente jeg ikke,“ svarede Gregor; „jeg veed nok hun ikke er sparsom med Knutslag; men med Penge, det er en anden Ting. Jeg har endnu aldrig seet en Døit fra hende.“

„Men jeg har Penge Ben,“ vedblev Iwan, der stedse blev mere og mere beruset; „see, her ere Kopeker, Sølvkope-

fer, blaa 5 Rubel og røde 25 Rubelstykker. Og imorgen kan jeg pege paa 50. Paa Frøkenens Sundhed!"

„Men Penge“, sagde Gregor, for mere og mere at trænge ind paa Iwan, „Penge kunne dog ikke gjøre Ringeagten god.“

„Ringeagten, Ringeagten? Hvo ringeagter mig? Du maaſkee, fordi Du er fri? Over den ſkønne Frihed! Heller vil jeg være en Træl, der kan leve godt, end en Frie, der maa hungre!“

„Jeg mener Foragten fra Herſkabets Side.“

„Mit Herſkab foragte mig? Spørg kun her Alexis eller Daniel om Frøkenen foragter mig.“

„Iwan maae have et Dryllemiddel, thi man tiltaler ham beſtandig,“ ſvarede de tiltalte Trælle, „ſom om han var en fornem Herre.“

„Ja, fordi han er Anuſchka's Broder, og Anuſchka er Frøkenens Melkeſøſter.“

„Det er nok muligt,“ meente Trællene.

„Det bliver ganſke eens om af denne eller af andre Grunde,“ vedblev Iwan, „det er nok, at det er ſaa.“

„Ja, men naar din Søſter døde? Hvad da?“

„Det vilde være Skade,“ meente Iwan, „fordi min Søſter er en god Pige; paa hendes Sundhed! Men om hun ogsaa døde, ſaa forandredeſe Sagen derfor ikke. Man agter mig for min egen Skyld, og man agter mig, fordi man frygter mig. Nu vide I det!“

„Man frygter for den naadige Hr. Iwan!“ ſagde Gregor leende høit. „Altsaa naar den naadige Hr. Iwan ikke

længere havde Lyst til at modtage Befalinger, saa vilde man maaskee endog adlyde den naadige Hr. Iwan?"

„Kan nok være," sagde Iwan.

„Kan nok være, siger han," gjentog Gregor og loe endnu høiere. „,,Kan nok være"! „Have I Alle hørt det?"

„Ja," sagde Trællene, der havde druffet Saameget, at de blot kunde svare med Genstavelsesord.

„Nu vel da! jeg vil ikke mere sige: „kan være"; nu siger jeg: „ganste vist."

„Det gad jeg dog seet"! sagde Gregor. „Jeg vilde nok give Noget for at see det!"

„Jag disse Karle bort, der jo allerede have spildt sig som Sviin, og Du skal faae det at vide omsonst."

„Omsonst? Du spørger vel med mig? troer Du da at jeg omsonst giver dem at drikke?"

„Hvormeget kunde de da vel fortære i dine jammerlige Snapse, dersom de blive her til Midnat?"

„Idetmindste 20 Rubler endnu,"

„Nu vel, der ere 30; jag dem saa ud, at vi kunne være alene."

„Kammerater", sagde Gregor og trak Uhret frem, „det er snart Midnat; I kjende Gouvernørens Befaling, gaaer derfor hjem."

Russerne ere vandte til blindthen at adlyde, uden at knurre gif de, og Gregor blev ene tilbage hos Iwan og 2 andre af Generalens Trælle.

„Nu ere vi alene", begyndte Gregor. „Hvad vil Du gjøre?"

„Hvad siger I“, sagde Iwan, „dersom, uagtet det er sildig, uagtet det er koldt og uagtet vi ere Trælle, Frøkenen kom herind og klinkede paa vor Sundhed?“

Gregor trak næsten foragtelig paa Skuldbrene, og sagde haanlig: „Da maatte Du benytte Leiligheden og sige hende, at hun skulde tage en Flaske Brændeviin med, thi i Generalets Kjælder findes der vist en bedre Slags end hos mig.“

„Ja han har den bedre i sin Kjælder: og Frøkenen skal bringe en Flaske med“, sagde Iwan, ganske vis i sin Sag.

„Du er forrykt“, sagde Gregor.

„Ja, han er forrykt“, gjentog de to andre Trælle maskinmæssig.

„Vil Du vædde“, sagde Iwan.

„Hvad gjælder Væddemaalet?“

„200 Rubler, imod et Aars fri Pimpen!“

„Top!“

„Ere vi regnede med“, sagde de tvende Andre.

„Bistnok, og med Hensyn til Eder vil jeg lade mig nøie med 6 Maaneder!“

Med stor Tillid trak Iwan sin Pelts paa og gif. Efter en halv Times Forløb var han der igjen.

„Nu hvordan gaaer det?“ raabte de 3 ham imøde.

„Hun følger mig tilfods.“

De 3 Drikkebrødre saae forbausede paa hinanden; Iwan satte sig rolig hen til dem, skjænkede i og havede sit Glas.

„Frøkenen leve! At udbringe hendes Skaal er det Mindste, vi skyldte hende for, at hun er saa naadig, trods Mørket, Kulden og Sneefoget at komme til os.“

„Anuschka“, sagde en Stemme foran Døren, „bank paa og spørg Gregor, om ikke nogle af vore Folk ere hos ham.“

Gregor og de tvende Trælle vare forbausede; thi de havde kjendt Varinkas Stemme. Iwan rykkede sig med beundringsværdig Frækhed frem og tilbage paa Stolen.

Anuschka aabnede Døren, og man saa udenfor Sneen falde i tykke Snogge.

„Ja naadige Frø'en, min Broder Iwan, Daniel og Alexis ere der.“

Varinka traadte ind.

„I godt Folk,“ sagde hun med et sølsomt Smil, „man har sagt mig, at I drikke paa min Sundhed, og jeg bringer Eder her Noget, hvormed I kunde klink. Det er en Glaske gammel Franskbrændevin af min Faders Kjælder; saaledes som I have ønsket det. Rækker Eders Glas frem.“

Gregor og de tvende Trælle adløde med Langsomhed og med Bæven af Forundring, imedens Iwan med den største Uforskamethed rakte sit Glas frem. Varinka skænkede selv i og sagde, da de endnu ikke gjorde Mine til at drikke:

„Paa min Sundhed, drikker ud!“

„Hurrah!“ raabte Drikkebrødrene, oplivede ved den fornemme Gæstis milde fortrolige Tone, og tømte Glasene i eet Drag. Varinka skænkede igjen i og satte derpaa Glasfen paa Bordet.

„Tømmer denne Glaske I godt Folk,“ sagde hun, „og bryder Eder ikke videre om mig; jeg og Anuschka ville dersom Huusherren tillader det, vente ved Dvænen indtil Veiret bliver bedre.“

Gregor vilde reise sig, forat stille Søder hen ved Døren, men han sank tilbage paa Banken, og forsøgte forgjæves at fremstamme en Udsfyldning.

„Lad det være godt,“ sagde Varinka, „og lader Eder ikke forstyrre i at drikke.“

Drikkebrødrene benyttede Tilladelsen, og Enhver tømte sit Glas. Gregor havde næppe drukket ud før hans Hoved sank ned paa Bordet.

„Ged,“ sagde Varinka sagte til sin Pige, „Opiumet virker.“

„Men hvad har De da isinde at gjøre Frøken?“ spurgte Anuscha.

„Du skal strax see det.“

De trende Trælle fulgte snart Husherrens Exempel, og sank bevidstløse ned. Ivan kæmpede endnu med Sønnen, og prøvede paa at synge en Drikkerise; men snart nægtede Tungen ham sin Tjeneste, Dinene faldt til, og stammende halv uforstaaelige Ord, faldt han bevidstløs ned ved Siden af sine Kammerater.

Hurtig reiste Varinka sig og kastede et gjennemtrængende Blik paa de Sovende. Dermed nøiedes hun endnu ikke, men nævnede Enhver ved hans Navn. Ingen svarede. Derpaa klappede hun, glad i Hænderne, og sagde:

„Nu er det Tid.“

Fra Baggrunden af Værelset hentede hun en Umfuld Straa, laae en lille Dynge i hver Krog, og stak det med en Spaan i Brand.

„For Himlens Skyld, hvad gjør De!“ skreg Anuschka og vilde forhindre hende deri.

„Jeg vil begrave vor Hemmelighed under Asken.“

„Men min Broder, min stakkels Broder!“

„Din Broder er en Skurk og har forraadt os; vi vare forlorne om vi ikke skaffede ham afveien.“

„Ak min Broder, min Broder!“

„Du kan døe med ham,“ sagde Varinka, og ledsagede dette Forslag med en forfærdelig Latter, hvoraf det var kjendelig, at det havde behaget hende særdeles om Anuschka havde drevet hendes Søsterkjerlighed saavidt.

„Men der har vi allerede Ilden,“ skreg Pigen.

„Id da!“ raabte Varinka, rev den næsten sandfælsøse Pige med sig, lukkede Døren efter sig, og kastede Nøglen langt bort i Sneen.

„For Himlens Skyld,“ skreg Anuschka, „hurtig, hurtig hjem. Jeg kan ikke see paa dette rædsomme Skuespil.“

„Nei vi ville netop blive her,“ sagde Varinka, og holdt Pigen med næsten mandlig Kraft tilbage ved Haanden. „Vi blive indtil Huset styrter sammen og vi kunne være sikke paa at Ingen undslipper.“

„Almægtige Gud!“ raabte Anuschka og sank paa Knæ; „vær min stakkels Broder naadig; thi Døden fører ham for Dit Afsyn, inden han kan berebe sig derpaa.“

„Ja bed, bed,“ sagde Varinka; „thi kun deres Tegemer vil jeg tilintetgjøre, ikke deres Sjæle. Bed, jeg tillader Dig det.“

Varinka blev staaende med sænkede Arme, oplyst af Ildens dunkle Glød, medens Pigen knælede ved Siden af hende.

Huset var af Træ og Jegerne, som ved alle russiske Bønderhuse, stoppede med Blaar, saa at Flammerne hurtigt maatte fortære det. Varinka fulgte sammens Fremstriden med opmærksomme Øine, endnu bestandig angst for at see en halv forbrændt spøgelseagtig Skikkelse springe ud af Ilden. Endelig styrtede Taget sammen, og nu vendte hun befriet fra al Frygt med Anuscha tilbage til hendes Bolig.

Den næste Dag talte hele Petersborg om den røde Kroes Brand. Man havde trukket Levningerne af 4re Liig frem af Asken, og da 3 af hans Trælle ikke vare vendte tilbage, tvivlede Generalen ikke om, at Iwan, Daniel og Alexis vare brændte tilligemed Gregor.

Oprindelsen til Ilden blev en Hemmelighed for Alle. Huset laae saa eensom, og Sneveiret havde været saa heftigt, at Ingen var kommen de tvende Piger imøde.

Paa sin Pige kunde Varinka stole; hendes Hemmelighed var altsaa død med Iwan.

Men nu traadte Samvittighedsnag isteden for Frygt. Tildragelsen havde hun ubøielig budt Trods, men at bære Grindringen om samme, dertil manglede hun Kraft. Hun troede at forskaffe sig en Lindring om hun betroede sin Forbrydelse til en Geistlig, og berettede en Præst, under Skriftemaalets Segl, hvad hun havde gjort.

Præsten blev stum af Forfærdelse ved hendes Fortælling og nægtede hende Absolution.

Denne Bægning var rædsom, thi derved forviste han Va-

rinka fra Alterens Sacramente; dette maatte blive bemærket, og Verden kunde kun søge Grunden dertil i en eller anden hemmeligholdt Forbrydelse.

Varinka faldt ned for Præstens Fødder og besvoer ham ved hendes Faders Ære, paa hvis Hoved Stammen maatte falde tilbage, at lade sin Strengthed fare.

Præsten overveiede det længe; endelig troede han at have fundet et Nedningsmiddel. Varinka skulde liig Andre nærme sig til Herrens Bord; men han vilde da kun sige til hende: „græd og beed.“ De Tilstedeværende vilde da troe, at hun liig de Dørige havde nydt Sacramentet. Mere kunde hun ikke forlange af ham.

Dette Skriftemaal havde fundet Sted om Aftenen Kl. 7. Dunkelheden og Censomheden i Kirken havde gjort dette Optrin endnu grueligere.

Bleg og bævende vendte Præsten tilbage til sit Huus. Hans Kone Elisabeth ventede paa ham. Hun havde netop bragt hendes 8te aarige lille Datter Arina til Sengs i det tilstødende Værelse.

Da hun saae sin Mand freg hun af Skræk, saa forandret saae han ud, og vilde vide hvad der feilede ham. Præsten undslog sig for at sige det. Dagen iførveien havde Elisabeth hørt, at hendes Moder var syg, og troede at hendes Mand havde erholdt en sørgelig Efterretning.

I dag var det netop Mandag, der anses iblandt Russerne for ulykkelig, da hun var gaaet ud havde hun mødt en Kone i Sørgedragt: Grund nok for hende til at besrygte en Ulykke.

Hun brød ud i en lydelig Sukken og raabte! „Min Moder er vel død?“

Jorgjæves gjorde Præsten sig Umage for at berolige hende og at forfikkre hende, at hans Ildebefindende havde en anden Grund. Hun blev ved hendes engang fattede Idee, og svarede paa alle hans Foreskillinger: „Min Moder er død!“

Da tilfiod Præsten hende at hans Ildebefindende var bevirket ved en ham skriftet, svær Forbrydelse. Men Elisabeth rystede paa Hovedet.

„Det er en Lifi,“ sagde hun, „for desto bedre at holde min Ulykke hemmelig.“

Hun fik heftige Anfald, hendes Taarer fløde, men epileptisk Krampe gjennembævede hendes Lemmer. Da lod Præsten hende sværge at hun vilde bevare Hemmeligheden og — ikke forraade Skriftemaalets helligste Mysterium.

Den lille Arina er allerede vaagnet ved Elisabeths første Skrig, er af Nysgjerrighed og Belymring staaet op, har luret ved Døren og hørt Alt.

Dagen oprinder da Alterets Sacramente uddeles; St. Simonskirken er opfyldt af Troende. Barinka knæler foran Chors Gitteret; bag ved hende staaer hendes Fader og hans Adjutant, bag disse Tjenereskabet.

Ogsaa Arina er med sin Moder i Kirken; hun er nysgjerrig og vil see Barinka, hvis Navn hun hørte hiin Skrækkens Nat, i hvilken hendes Fader krænkede en Geistligs helligste Plikt. Medens hendes Moder beder, forlader hun Kirkestolen og slipper ind iblandt de Andægtige lige til Gitteret. Der bliver hun standset af Generalens Tjenerstab. Men hun er

ikke kommen saalangt for at blive staaende paa Halvveien, og forsøger at trænge sig igjennem. Een støder hende noget raadt tilbage; Barnet falder, og saarer Hovedet paa en Bænk. Aldeles blodig staaer hun igjen op og skriger:

„Du er af en Træl at være meget uopdragen! Vel af den Grund at Du tilhører den fornemme Dame, som har antændt den røde Kro?“

Ethvert Dre har fornummet disse med høi Stemme, under den dybeste Tausshed, udtalte Ord; et Skrig fulgte derpaa, Barinka var falden i Alsmagt.

Den næste Dag kastede Generalen sig for Poul den Iles Fødder, og fortalte ham, som sin Keiser og sin Dommer, den hele skræffelige Historie, som Barinka om Natten havde tilstaaet ham.

Keiseren taug et Djeblisk stille og hensank i dyb Estertanke. Det faldt ham nu ind at han havde været den første Grund til Ulykken.

Derpaa traadte han hen til sit Skrivebord og skrev egenhændig følgende Dom:

„Præsten bliver, fordi han har krænket Skriftestolens Demmelighed, affat fra sit Embede og deporteres til Siberien. Hans Kone og Datter skulle ledsage ham derhen.“

„Pigen Anuschka gaaer ligeledes til Siberien, fordi hun ikke har gjort Herren bekendt med hans Datters Opsørsel.“

„Generalen kan ogsaa for Fremtiden være forsikket om min Agtelse, jeg beklager ham, og føler med ham det smertelige Skjæbnens Slag, der har ramt ham.“

„Hvad Barinka angaaer, saa veed jeg for hende ingen Straf, og seer i hende en brav Officeers Datter, hvis hele Liv

var Fædrelandet helliget. Den Maade hvorpaa hendes Forbrydelser ere komne for Dagen, synes mig at drage den Skyldige udenfor Grændserne af min Strengthed: hun maae selv vælge sin Straf. Dersom jeg har forstaaet hendes Charakter, og endnu en Følelse af Værdighed er bleven hende tilbage, saa ville allerede Hjerte og Samvittighed vise hende den Vej, hun har at slaae ind paa."

Den følgende Dag vare Keiserens Befalinger allerede efterlevede.

Barinka gik i et Kloster og, hentæret af Skam og Smerte, døde hun endnu samme Aar.

Generalen søgte og fandt Døden ved Austerlik.

der hiesigen Gesellschaft. Der hiesige Verein hat für
 die hiesigen Vereine für Japan, Japan mit an der Spitze
 der hiesigen Vereine als ein Beispiel, das man sich
 zu Vorbild nehmen kann. Der hiesige Verein hat
 eine Reihe von Beisitzern, die hiesigen Vereine, die
 die hiesigen Vereine als Beisitzer haben, die hiesigen
 Vereine haben die hiesigen Vereine.

Der hiesige Verein hat eine Reihe von Beisitzern, die
 die hiesigen Vereine als Beisitzer haben, die hiesigen
 Vereine haben die hiesigen Vereine. Der hiesige Verein
 hat eine Reihe von Beisitzern, die die hiesigen Vereine
 als Beisitzer haben, die hiesigen Vereine haben die
 hiesigen Vereine. Der hiesige Verein hat eine Reihe
 von Beisitzern, die die hiesigen Vereine als Beisitzer
 haben, die hiesigen Vereine haben die hiesigen Vereine.

Der hiesige Verein hat eine Reihe von Beisitzern, die
 die hiesigen Vereine als Beisitzer haben, die hiesigen
 Vereine haben die hiesigen Vereine. Der hiesige Verein
 hat eine Reihe von Beisitzern, die die hiesigen Vereine
 als Beisitzer haben, die hiesigen Vereine haben die
 hiesigen Vereine. Der hiesige Verein hat eine Reihe
 von Beisitzern, die die hiesigen Vereine als Beisitzer
 haben, die hiesigen Vereine haben die hiesigen Vereine.

Der hiesige Verein hat eine Reihe von Beisitzern, die
 die hiesigen Vereine als Beisitzer haben, die hiesigen
 Vereine haben die hiesigen Vereine. Der hiesige Verein
 hat eine Reihe von Beisitzern, die die hiesigen Vereine
 als Beisitzer haben, die hiesigen Vereine haben die
 hiesigen Vereine. Der hiesige Verein hat eine Reihe
 von Beisitzern, die die hiesigen Vereine als Beisitzer
 haben, die hiesigen Vereine haben die hiesigen Vereine.

Kloffen.

Miniature af Alexis.

Udgiven af

Onkel Adam.

Fra det Svenske.

1892

Ministry of Health

London

Chief Clerk

For the Secretary

Barnefindet er trofast. Jeg kan endnu, naar jeg vil, see Gartneren paa Mellingsta, Mester Petrus — (Eilnavnet har jeg glemt) i sin hvide Rathue og sin luvslidte flossede Frakke spadserende frem og tilbage mellem Viinkasjerne eller figende i Mistbænkene efter Meloner.

Mester Petrus var en Person, som i min Barndom ganske særdeles tildrog sig min Opmærksomhed; han var nemlig den første Videnskabsmand, jeg traf paa. See ikke over Navnet Videnskabsmand, anvendt paa en gammel Mand i tjenende Stilling, et Slags Inventarium paa Mellingsta. Giv Gud, at alle virkelige Videnskabsmænd vare saa lidet Charlataner som han, og at de med et saa fromt, saa barnligt Sind studerede Naturens hellige Sprog, som han gjorde det.

Hans lille Huus laa i Haven med Udsigt til den forbi-
løbende Bei, og naar Mester Petrus fik Die paa nogen lille Dreng, som gik hen ad Beien, piffede han paa de smaa Ruder og nikkede et Velkommen til Barnet. Var det et Tiggerbarn, saa fremsatte Oldingen altid lidt Mad for den Hungrige; var Barnet ikke hungrigt, saa trakterede han derimod sin lille Ven med lidt Frugt, eller gav ham smukke Blomster og viste ham

alle de Rariteter, han havde samlet i sit lange Liv, og som han havde opstillet i sit lille Læseværelse, saaledes kaldte han med et Slags barnagtig Storagtighed et lille Kammer med Binduerne ud til Veien. Der havde han sit lille Bibliothek, hvor Eulers Breve fremfor alle de øvrige Bøger straalende glimrede i et forgylt fransk Bind, en dyrebar og uvurdeerlig Acquisition fra Auktionen efter salig Hofmarskalken; dernæst Cavallo om Electriciteten, Thunbergs Reise, og Hoffbergs Flora, alle Bøger, som Mester Petrus ansaae for klassiske.

Mester Petrus var en flittig Observator i meteorologisk Henseende. Hans ordinære Beskæftigelser havde gjort det nødvendigt for ham, at studere alle Tegn paa Forandring i Veirliget; thi han burde vide forud om han skulde lægge Maatter paa Mistbænkene, eller om han behøvede at vande Agurkbedene. Hans Kundskab om Veirliget var saaledes en Nødvendigheds-vare for ham. Ingen kunde bedre end han skjelne mellem de forskjellige Slags Skyer, mellem den blege Rødme, der varslede Storm, og det skarpere Purpur, som bebudede smukt Veir og Tørke; men han var ogsaa forsynet med Instrumenter til samme Niemed, hvoriblandt en Fugtighedsmaaler, som stod forstuen, og et Barometer, som hængte i hans „Læseværelse,“ vare de fornemste, alene med Undtagelse af et Thermometer, som, vel forvaret i et lille Skab, hængte ude paa Bæggen, og en Veirhane, som dreiede sig over en Græsbue og havde sin Plads paa Taget. Med disse Instrumenter, paa hvilke den Gamle ofte gjorde de vidunderligste Observationer, og ledet af en Bane, der var gaaet over til Instinct, forudsagde han med megen Nøiagtighed alle Veirskifter. Dette voldte, at Mester

Petrus var hele Sognets Drakel, og at Bønderne trygt lode deres Sæd staae i Traver paa Marken, saalange ikke Mester Petrus spaaede Regn; men sagde han om Søndagen ved Kirken: „Vi har Regn inden Ugen er omme,“ saa saa man nær og fjernt det Høstede blive aget i Huus. De saa Gange, han tog feil, var det en Følge af Observationer med Instrumenter. Saaledes hændtes det engang, at Mester Petrus bemærkede, hvorledes hans Barometer var faldet en heel Tomme under Orkan. Han erindrede sig, at det samme var hædt paa Den Mauritius, og kom aldeles ud af Concepterne. Han satte et Par stærke Bjælker til Stiver mod sit Huus, understøttede Frugttræerne, fortalte Kommende og Forbifjørende, at en forfærfelig Orkan næste Nat vilde bortseie al løs og fast Egen- dom, og lagde sig om Aftenen med den Overbeviisning, at han om Morgenens vilde see Himmelhvælvingen isteden for det hvide Papiersloft i sin Stue. Men Orkanen udeblev og det af den Aarsag, at Mester Petrus ikke var kommet til, rigtig at observere den Naturkraft, der havde foranlediget Barometerets pludselige Fald. Denne Naturkraft var ingen anden end en af hans unge Benner, de smaa Børn han havde vant sig til, som engang, da Oldingen havde fjernet sig, var kommet til at ryste hans meteorologiske Instrument noget ubaersomt.

Slige Hændelser indtraf vel undertiden, men Folkets Tillid til Mesterens dybe Kundskaber rokkedes ikke derved; den blev tværtimod bestyrket; thi Menneffene tillægge de Lærdes Feil- tagelser en uendelig høi Værdi, rimeligviis fordi de Lærde aldrig selv ville erkjende dem, og almindelige ulærde Folk

derfor ansee sig for at have vundet en Seier over selve Dannelsen, en Seier, der ikke kan vindes paa anden Maade.

Mellingsta var en gammel, adelig Borg, en af disse vældige Bygninger, som bære Vidne om en længstforsvunden Tid, den man saa gjerne tilbagefalder sig formedelft de store Minder, som svæve for os i et magisk Halvmørke; det var en Løvning fra Adelsens Blomstringsperiode, da Rigdom, Ære og Dannelse var Adelsens Prærogativ fremfor Samfundets øvrige Classer; da endnu ikke Middelstandens Prosa havde trængt ind i og udslettet den poetiske Side af Ridderstabet. Det er nedtrykkende at see Tidernes Forvandling, see hvorledes en Dampbaad, der i sit Skjød bærer Fragtgods og Postsaette, jager forbi Rangskibet, som med svulmende Seil og høitløftet Boug pløier Bølgerne, bærende hundrede Kanoner og en heel Verden af Menneſter indenfor sine Reilinger. Det er jo noget stødende for den indre, barnlige Sands, at see et stort historisk Navn fordunkles af et Navn fra Gaarsdagen; men det maa være saaledes; thi det er i Menneſkeheden og ei hos Individerne, at den fremad drivende Kraft ligger.

Mellingsta var bygget i gammel Stil, skjønt det havde undergaaet mange Forandringer. Det var en tre Etagers Bygning med høie Vinduer, som i fordums Dage havde været buede, men siden vare blevne forandrede, hvorpaa endnu en Halvcirkel over hvert Vindue har Bevist. Et rundt Taarn, som rakte noget over det spidse Tag, stod som en R kæmpepille; i dette Taarn gik en Spiraltrappe op til alle Etager; Trappetrinene vare slidte og hældende, men saa havde ogsaa Slægt efter Slægt, Generation efter Generation sprunget og syslet

paa disse Trin, og Hvalvingen havde gjenlydt af manges Fortids Sang og manges Stump af Possillion'en af Longjumeau. Bag ved den store, mørke Bygning strakte sig den store Have med sine høie Alleer, og langt henne laa det lille Huus, hvor Mester Petrus boede. Men ogsaa der saaes Borgens forte, spidse Tag og en af dens største Mærkværdigheder, nemlig en Klokke, som hængte deroppe under en sortgrøn Kobberbeslaaet Hætte eller Bedækning. Denne Klokke havde ingen anden Inscription end et Ave Maria med Munkeskrift, og skrev sig rimeligviis fra et Klosterran, hvori en af Slottets Stamherrer havde gjort sig skyldig under Reformationen. Denne Klokke hængte deroppe endnu i min Barndom. Den benyttedes aldrig, thi ingen Klokkestreng førte derop; men Sagnet mældte, at den af sig selv ringede om Natten, naar nogen stor Ulykke skulde ramme Familien. Videre fortalte man, at flere af Slottets Ciere, som ei elskede denne ulykkevarslende Klokkeringning, havde besluttet at nedtage den og smelte den bagede Spaamand; men naar man havde stiftet Folk op paa Taget i denne Hensigt, var altid en Mand bleven nedstyrtet af en usynlig Magt, og derfor vovede Ingen oftere at gjøre Forsøget. Klokken blev saaledes hængende, og betragtedes med en overtroiff Frygt af de omboende Bønderfolk.

Selve Mester Petrus kunde ikke ribe sig løs fra denne Folketro. Han havde tværtimod optegnet alle de Gange, han havde hørt den dæmpede Klemtning, og tilføiet en Underretning om, hvilken Ulykke der strax efter eller i samme Dieblisk havde rammet Familien. Snart var En eller Anden død, eller Lynilden var slaaet ned i en af Familiens Eiendomme,

eller et Medlem af Familien var faldet i Unaaide paa hø. Sted og havde maattet forlade Hoffet, en Ulykke, som ikke var den mindste, men dog den sjældneste.

Naar Mester Petrus om Aftenen gjorde sine Observationer over Beirliget og kom til at kaste Blikket mod den Kant, hvor Slottet var beliggende og fik Die paa den gamle Klokke, der stum som den uudgrundelige Skjæbne hang deroppe med sin ubevægelige Jerntunge i det vide Gab, da rynkede Oldingen altid Dienbrynene og vendte sig bort. Den, som da iagttog hans Minespil, saae et Træk af Smerte brede sig over hans Ansigt, og han sukede. Dette var noget som ei kunde andet end vække Opmærksomhed hos os Børn. Hans fromme, glade Blik forandrede sig pludselig. Børn ere paalidelige Pysfigonomister; de see bedre end Andre Sjælens Spil indensfor Ansigtstrækkene og gjøre deres smaa Slutninger derover. Saaledes havde vi udfundet, at Mester Petrus var bange for Klokken, at han frygtede for, pludselig at faae at see at Klokken rørte sig, og faae at høre at den ringede, sat i Bevægelse af usynlige Hænder. Vi vare selv angst for at dette skulde skee og kunde ikke uden en Slags Bæven see op til Stedet, hvor Klokken hang. Men vi toge fejl. Mester Petrus havde andre Aarsager til Smerte, naar han saae derop.

Ei altid havde den gode Gartner levet saa ene; for mange Aar siden havde han en god Hustru, som bestyrede hans lille Huusholdning og hjalp ham i hans Arbejder; det var en huld Egteskælle, en ligesaa menneskeelskende Gæst som han selv.

De levede lykkelig sammen, og de eneste Gange de kunde mundhugges en Smule, var naar noget af Gartnerens Experimenter mislykkedes, hvilket han altid forklarede som skrivende sig fra skjulte Naturkræfter; men hun derimod rettere anfaae som Følger af en urigtig Behandling. Den haardeste Stund, de under deres Ægteskab havde haft, var da Gartneren ved en splinterny videnskabelig Forbedring af Kunsten at farve lør-guult, spolerede alt sin Kones Udgarn, som efter den nye Methode blev grønligbruunt isteden for pailleguult, som det efter Konens gamle uvidenskabelige Metoder altid forhen havde lykkedes at blive.

Gartneren paastod vel, at Birkeløvet det Aar maatte have faaet en usædvanlig chemisk Sammensætning, hvorhos han formodede, at den megen Lynild kunde have en dynamisk Indvirkning paa Birkeløvet, som havde været udsat for hine mærkværdige elektriske Strømme, som Cavallo omtaler; men Konen paastod derimod, at hendes Mand havde rørt en Hoben Snabs i Farvesuppen og at dette var Aarsagen til at Forsøget mislykkedes. Disputen blev alligevel ikke langvarig; thi uagtet Mester Petrus aldrig indrømmede, at hans Forsøg kunde slaa feil, saa var hans Kone dog saa stikkelig, at hun kun i den første Hede paastod, at de vare rasende. Saaledes levede de i mange Aar, men endelig kom Døden og berøvede Gartneren hans gode Mage; og det eneste han havde tilbage, var en Søn, som han opdrog til at blive en lærd Mand.

Dette lykkedes ogsaa, men Moderen døde netop den samme Dag, som Sønnen modtog Magistergraden under Musitens Jubel og Kanonernes Drøn.

Johannes, saa hed Sønnen, kom hjem til sin Fader. Det var en sørgelig Glædesdag for den Gamle, og begge fulgtes ad til den nærliggende Kirkegaard, for at gjøre det første Besøg ved den gode Moders Grav. Der satte de sig Begge ned og talte om den Tid, da Johannes var lille, da han hjalp sin Fader med hans Instrumenter og hans smaa Forskninger. Nu var den Unge løbet forbi den Gamle paa Forskningens Bane, men Faderen følte ingen Misundelse derover; han var stolt af at eie en Søn, som overgik ham selv, hans Smule Ureløst havde Johannes til Brændpunct. Johannes var meer end han selv, han var hans Alderdoms Glæde og Ziir.

Saaledes havde de siddet længe, hensunkne i Mindet om det Forbigangne, da de vakktes af deres Drømme ved et muntert: god Aften. Mester Petrus sprang op og bukkede dybt, men Johannes smilede, rakte fortroligt sin Haand til den Ankommande, og sagde: „God Aften, gode Johanne!“

„Hvad tænker Du paa?“ sagde Faderen; „det er vort naadige Herstabs Datter, det er Frøken Johanna —“

„Ikke saa,“ sagde Pigen og tog Sønnens fremrakte Haand; „ikke saa, Mester Petrus. Johannes kjenner mig igjen fra fordum, da vi legede sammen; deri gjør han ret.“

„Tilgiv!“ stammede Johannes, forlegen over at have forglemt sig angaaende Tidens Forandring, „tilgiv, Frøken, jeg erindrede i dette Dieblif alene min fordums Legekammerat, og ikke —“

„Og ikke,“ fortsatte Pigen smilende, „at jeg er bleven en stor Pige og De en voksen Herre, med Halsbind isteden for den korte Skjortekrave, som før laa udbredt paa Deres Skuldre

og som klædte Dem saa godt; De er virkelig voret fra den, kjære Johannes."

"Jeg kan" yttrede Johannes og fæstede sine Dine paa den smukke, blomstrende Pige, "ikke sige det samme om Dem, min Frøken."

"Jeg beder om Forlabelse," tilføjede Mester Petrus, "paa min Søns Begne; han har denne Upsalatone i sig, og er fri af sig, men det gaaer nok bort. Han mener ikke ondt dermed, naadige Frøken."

Pigen smilede over den gode Gamles Undskyldninger, og uden at sige et Ord, brød hun en Rose, som blomstrede paa den gode Moders Grav, og rakte den til Johannes med de Ord: "Lad Dem ikke skræmme af Frøkentitelen, min bedste Magister. Johanna er, Gud hjælpe os, ligesaa barnagtig som før, og har desværre ikke Erfrygt nok for de Lærde; men det kommer sig deraf, at jeg i al Evighed bliver et Barn."

De skiltes nu ad, men i den ildfulde Ynglings Sjæl havde Johannas Billede atter indsneg sig og nu mere uudslætteligt. Ved Synet af hans forrige Legekammerat var hele hans Barndoms Kjærlighed for det skønne Barn vaagnet paany, og han besluttede at forlade Hjemmet, inden hans Hjerter endnu havde overvældet hans Hoved. Men Forsynet havde besluttet det anderledes. Eieren af Slottet, Baron Kronsværd, behøvede en Informator til sin Søn, og valgte Magister Johannes dertil. Denne indsaar vel de for ham farlige Følger af en saadan Bestilling og arbejdede imod, alt hvad han formaaede; men Mester Petrus arbejdede imod ham,

og han havde ingen Udvei til at undslippe. Alt hvad han kunde ønske sig, Alt hvad han kunde foregive at være nøddendigt for hans Fremtid, kunde Baronnen give ham, og saaledes maatte han antage den farlige Post.

Baron Kronsværd var en ædel Mand af gamle ærlige svenske Principer. Han anede aldrig Svig og ikke heller, at han kunde vække Lidenskab, som stormede. Han havde selv altid været rolig og fri for heftige Sindslidelser, og troede at Alle vare det ligesom han. Det var altsaa af reent Ubekjendtskab med det menneskelige Hjerte, at han indbød sin Datters Barndoms-*Legekammerat* til at blive en daglig Gjæst i sit Huus; og endnu mindre anede han, at han begik en Uforsigtighed, da han en Aften, efterat Johannes havde ladet høre sit Mesterstak paa Pianoforte, foreslog ham at fortsætte Frøken Johannas Underviisning og *Dvæls*, der i den sidste Tid havde været afbrudte.

Havde den gode Baron i allermindste Maade bemærket det glædestraalende Blik, Johanna kastede paa den unge Magister, saa vilde han rimeligviis ikke have ladet Forslaget blive til Virkelighed; men han mærkede intet, og nødte Johannes til at begynde sine musikalske Underviisningstimer.

En Yngling og en ung Pige bør aldrig spille à quatre mains med hinanden. Musikken er Lidenskabens og Kjerlighedens Sprog, og de forstaae hinanden i Toner, i Accorder, uden at ønske det; Musikken er Hjertets Sprog, der taler tværtimod vor Villie og røber vore inderste Følelser uden at vi vide det. Begge de Unge havde ikke længe vedblevet deres musikalske Studier førend han indsaae, at han havde sagt for:

meget, og hun, at hun havde forstaaet formeget af det hemmelighedsfulde Sprog, de talte med hinanden. Baade Johannes og Johanna fik da i deres Opførsel et Anstrøg af Blyhed; hvert Dieblisk erindrede de sig selv om at de ei længer vare Børn. Naar Johannes uformærket vilde kaste et Blik paa sin skønne Naboeffte ved Pianoet, og saae sig opdaget af hende, da ned slog han Diet og saae paa Tangenterne, ligesom om han havde villet læse Hebraisk uden Punkter paa dem, og Johanna rødmede som en Rose og anslog Tonerne stærkere end hun burde, for ligesom at henblande sine Følelser for Dieblisket. Begge vidste med sig selv, at det ikke gik an at de elskede hverandre — og alligevel!

Det var en høist piinlig Stilling for Magister Johannes, og han arbejdede derfor paa en Plan til at maatte med sin nye Discipel gjøre en Udenlandsreise paa nogle Aar. „Det vil koste!“ sagde han til sig selv, „men naar jeg kommer hjem, er hun ældre; hun er kun sexten Aar nu. Hun er maaskee gift, altsaa borte. Jeg kan da undgaae at træffe hende. Jeg har dog Lov til at drømme om hende, til at elske hende som et Ideal. Kunde jeg blot komme til at reise!“

Reisen blev, efter et Aars Venten, efter et Aars Kamp mellem Pligt og Kjærlighed, endelig besluttet, og Baronens bestemte at den unge Adolf med sin Hovmester Magisteren skulde gjøre en Reise gjennem Tydskland og Frankrig til Italien, en Reise paa tre Aar.

Nær ved Indgangen til Parken, paa den anden Side af den vidtløftige Urte- og Frugthave, laa et Lysthuus, som Mester Petrus havde udtømt al sin Opfindelsesevne paa at gjøre

smukt og indtagende. Det laa ved Randen af en rislende Bæk, der bugtede sig frem gjennem Græsset, og var ottetantet, prydet med en rundt omløbende Peristyl. Skjult af høie Siireen- og Caprifoliehæfter og beskygget af en stor Løn, laa det lille Lysthuus saa luunt og fredeligt derinde. Det Indre var draperet med Rødt og Hvidt, og rige Forgylbninger slyngede sig i tusinde Rosetter og Guirlander om imellem de svulmende Kolber af Tøier, hvormed Bæggene vare betrukne.

Det var en Aften i Mai. Mester Petrus stod som bedst og betragtede Solen, der skjulte sig bag tykke Skytag og bebudede Regn, da hans Søn forbybet i sine Tanker vandrede gjennem de bugtede Gange i Parken og kom til det lille Lysthuus. Det saae saa fredeligt, saa indbydende ud, og han traadte ind, for en Stund at sidde derinde i sine Grublerier; men han veeg studsende tilbage, thi Frøken Johanna, sysselsat med at læse i en Bog, sad halv skjult af det hvide Gardin ved et Vindue. Den blomstrende Kind havde hun støttet mod den fine Haand, og da hun saae op ved den unge Mands Indtrædelse, jitrede Levningen af en Taare i de ellers saa smilende Pine.

„Om Forlæbelse, Frøken,“ sagde Johannes og trak sig noget tilbage, „om Forlæbelse, hvis jeg forstyrrede Dem, det var en Hændelse, som førte mig hid, og —“

„Nok derom, Hr. Magister,“ afbrød Pigen ham, „det er ikke aldeles en Hændelse, om det end synes saa for vore menneskelige Pine. De er velkommen; De forstyrrede mig ikke; men jeg sidder her og tænker paa Dem, paa min Broders Reise; den bliver lang?“

„Meget lang," sagde Johannes og saae ned for sig.

„Den bliver meget lang," gjentog Johanna med en vis Skjelven i Stemmen; „maaskee vi aldrig sees igjen."

„Siig ikke saa, min Frøken," yttrede Unglingen.

Pigen rystede paa Hovedet og sagde derpaa langsomt: „Det har forekommet mig som om det var den sidste Gang, den allersidste." Hun blev pludselig taus, og en længe tilbageholdt Strøm af Taarer lod sine Krystaldraaber rulle ned over kinden.

„Maaskee den allersidste, Frøken Johanna!" raabte Unglingen. „Græd ikke, gode Johanna," vedblev han hastig, „De er jo min Barndoms Veninde, lad os haabe. Alting kan forandre sig, alting kan gaae godt, uagtet ogsaa jeg aner det Modsatte. Lad os idetmindste skilles som to glade Børn, med Haab og Fortrøstning."

Pigen havde fattet sig og kastede et inderligt, et saligt Blik paa Johannes, der stod foran hende som en bedende Engel.

„Ja det er Ret," tilføjede hun langsomt, „Johanna, saaledes skal De — skal Du sige, Johannes. Jeg er endnu Din Legesøster, endnu det samme Barn som før, og holder af Dig, Johannes, ligesom jeg gjorde dengang. Men lad os haabe og skilles ad som et Par gode Børn, med Fortrøstning og uden at have noget at bebrejde os. Gaa nu, Johannes, nu veed Du alt."

Unglingen greb hendes Haand og trykte den fyrigt til sine Læber. Med Haab og uden Bebrejdelse, hvidskede han sagte, „Farvel, Johanna, Farvel, Farvel!"

Han ilede ud af Lyshuset og op til sin Fader, men han blev der en Tilhører uden al Opmærksomhed. Oldingen fortalte vel tyve Gange, hvorledes Hygrometret i Forstuen havde frummet sig en heel Tomme til Høire. Johannes var ikke opmærksom derpaa. „Det Uveir, der nærmer sig, gjør mig virkelig ondt,“ yttrede tilsidst den Gamle; „thi imorgen skal I reise, og I faaer et gemeent Reiseveir. Baade Du og den unge Baron forkjole Jer; men tag Du Hyldeblomster med Dig, og naar Du besinder Dig ilde, saa drik stærk Hyldehee,“ formanede han, „thi man bør ei være ligegyldig med sin Helbred.“ Johannes smilede over sin stikkelige Faders mange sinaa Befymringer, han følte en Jld i sig som hindrede enhver Forkjølelse; han var saa lykkelig, saa fuld af Haab, saa glad, og dog saae han blot Mørke, blot Skumring i Fremtiden. Men for det nærværende Dieblif var Johanna's Kjærlighed ham nok; han kunde og vilde ei tænke paa Andet.

Næste Morgen regnede det i Overeensstemmelse med Messier Petrus's Spaadom, men den store luffede Reisevogn stod for Døren, og Tjenere og Piger løb imellem hverandre med Kufferter og Kasser. Johanna var taus, og ligesaa Johannes. Endnu engang spillede de til Afsted en à quatre mains, og nu slog Reisetimen. Den gamle Baron selv, saa præcis som et Uhr, bemærkede at Klokken var ti og at der var bestillet Heste til Kl. 11 paa Stråhålla Gjæstgivergaard. Det var nok, der blev Afsted, en ziirlig, ordentlig og kold Afsted, og Vognen kjørte til.

Ei langt fra Siena i Kirkestaten snør sig en lille Aa mellem høie skovbevorede Bredder gennem Dalen. Over Aaen fører en gammel Bro, en Levning af Romernes Bygningsskunst, nu forfalden og ussel, men god nok for Nutidens Romere, den usle Rest af et Folk, der har behersket Verden. Den lille Aa var overbygget af flere Hvælvinger, og næsten tildækket af store Kvaderstene, som Tid efter anden ere nedfaldne fra Broen. Mogle Stumper af en Inscription saaes hist og her at titte frem gennem det friske Mos, som bedækkede Stenene. Det var en eller anden romersk Consuls eller Keisers Udødelighed, som overgroedes af det endnu udødeligere Mos. En mørk Skov af Lærke træer og Kørtege sluttede sig nær til Bredden og gjorde den temmelig smalle Rende af Udseende endnu smallere.

Det var imod Aften. Fra Klippen deroppe, som lyser saa rødlig i Aftensolen, kunde man see ud i Campagnen, og den lyserøde Taage, der laa i Horizonten, indesluttede Verdensstaden i sit dunkle Flor. Det var stille; kun af og til hørte man den fjerne Lyd af en Hyrdes Horn, som blæstes i lange, sorgelige Toner. Det raslede i Buskene ved Aaen, og et Par Personer med smalle Risselbøsser under Armen, trængte sig frem gennem det tykke Krat og krob ind under den forfaldne Bro. En anden Person, pjaltet og ussel, kom ogsaa frem fra Skoven, og satte sig ned et Stykke derfra. Det var en gammel Mand, fulgt af en Pige, som stillede sig lige foran den Gamle og saae længe stivt paa ham. „Nu, hvorfor seer Du saameget paa mig idag, Maria?“ yttrede den Gamle med stræng Røst; „gaa Du ind i Skoven til vi fløite paa Dig.

Naar Diligencen kommer, og vi have Lykken med os, som den hellige Jomfru hjælpe os til! saa faae vi nok at bestille, saa behøves Du bedre end nu."

"Men, min Fader!" sagde Pigen og folbede de smaa Hænder over Brystet, "lad det være, idetmindste idag; den himmelske Moder bliver Jer ikke naadig, det gaaer ilde."

"Hvorfor det?" spurgte den Gamle. "Har jeg maaft for ingenting skjenket hende to gule Borslys og sexten Gange læst Ave Maria inden jeg smagte en Bid imorges? Troer Du jeg behøver at gjøre alt det for ingenting, eller troer Du ikke at den velsignede Himmels Dronning hjælper enhver god katolsk Christen? Desuden er dette et helligt Værk, thi der handles om Kjættene; vi vil den hellige Kirke til Gode —"

"Nok, min Fader," sagde Pigen ængstelig, "nok! men lov mig een Ting, myrd dem ikke, min Fader."

"Ja ha ha! Du er farlig blød af Dig idag. Du var ikke saa blødhjertet dengang den Engelfmand reiste her igjennem. Hvad? Hvordan gif det til?"

"Min Fader," sagde Pigen forlegen og pillede paa Livstykket. "Han var en gammel Mand, var han."

"Ja saa, Du synes det ikke er Synd med gamle Mænd. Du kunde lide de mælkefingrede Russer eller hvor de er fra. Nu vel, men det gjør ikke jeg. Gaa nu!"

"Men, Fader, staa dem om I kan, jeg veed," sagde hun indsmigrende, "jeg veed, I nægter ikke jer Maria noget."

"Nu ja, Omstændighederne afgjøre den Ting. Gaa nu, de kunde komme, og da kunde en Kugle træffe Dig med. De

Herrer ere nok bevæbnede, og de skyde daarligt. Gaa nu, Maria, gaa nu!"

Pigen listede sig atter ind i Skoven, men den Gamle blev siddende ved Broenden, og indtog med sit Legeme næsten Halvparten af den smalle Vej.

Ikke længe efter hørte man en Vogns Rumlen paa den nærliggende Bakke, og snart saaes en Støvsky og giennem Støvet en Reisevogn af det der tillands sædvanlige Slags, fuldpakket af Kufferter og Kasser. Da den Gamle blev Vognen vaer, fløitede han hvislende, og et Par Hoveder tittede hastigt ud op over Broanten, men skjulte sig atter. Vognen fortsatte imidlertid sin Fart, men da Hestene havde naaet Midten af Broen, sagtnede Rudffen deres Løb for ikke at kjøre over den usle Tigger, som syntes at ligge der og sove. Dette Ophold benyttede de udposterede Banditer, der smidige som Ratte slyngede sig op paa Broen og nærmede sig til Vognen med opspændt Hane.

I Vognen sad to Personer, en Dreng og en ældre Ungling af et ædelt Udseende. Den Ældre greb hurtig en Bøsse og affyrede et Skud mod den ene Rovers Hoved; han faldt, men i samme Dieblis fik den Reisende selv et Skud, saa at han vaklede. Han havde dog Styrke nok til at affyde det andet Skud af sin Dobbeltbøsse, men Kuglen surrede forbi Roveren ind i Skoven. Den pjaltede Forpost havde netop nærmet sig og grebet Hestene i Tøilen, og den anden, tilbageblevne Røver, der nu var sikker, da begge Geværpiber vare affrudte, traadte hen til Vognsdøren. I dette Dieblis hørtes fra Skoven en dæmpet Klagelyd. Den pjaltede Gamle lyttede;

men snart slap han sit Hold og med det Udraab: Jesus Maria! styrtede han fra Broen og ind imod Skoven. Rudsten, vant til saadanne Scener som denne, havde under hele Optrinet bibeholdt sin Landsnærvarrelse. Han gav de vælige Heste et Snert, og rasende styrtede de frem forbi den tilbageblevne Bandit og foer med Lynets Fart over Broen og gennem Skoven. Røveren affød sit Gevær af Harme, Ruglen gjorde et Hul i en Rejsekappe, men forresten ingen Skade.

„Pietro er en Usling,“ mumlede Røveren, „han rendte som et Raadyr. Hvordan er det med Dig, Mattheo? Denne Speculats slog feil.“ Mattheo laa blødende af et dybt Saar i Brystet og rallede kun. „Ja saa,“ sagde den Anden, „det er ude med dig, Kammerat; jeg skal give sex Pistoletter og ti hvide Borslys til Sanct Borromeus for din Sjælefred. St. Borromeus er en ærlig Skytshelgen, og han hjælper dig nok ud af Skjærsilden.“

Den døende Røvers Ansigt opklaredes af et haabefuldt barnligt Smil; han drømte sig forvissset om en mild Dom og evig Salighed. Barnet i sin første Ukyndighed og Ukyndighed lever endnu i den døende Morders Hjerte; det glimter frem overalt, og rækker Gud, ligesom Barnet sin Fader, et Legetoi, ti hvide Borslys! Det var en Tribut af hans Barnefind, hvorledes blev han dømt? — —

„Jeg maa vel opsoge den Skurk, som rendte sin Bei, da han meest behøvedes,“ vedblev Røveren i sin Monolog og gik ind i Kratskoven. Der mødte ham en anden Scene. Pietros Datter, den smukke Maria, var bleven saaret af den bortfløjne Kugle; hun laa blødende og flytende udstrakt paa det bløde

Mos, som graabigt indfugebe Blodet, der med hvert Pulsflag udtømte hendes Liv. Pietro laa, sunken i Rnæ, med Ansigtet mod Jorden, og rev sit graa Haar i Raseri; den unge Røver stod foran dem, med Bøssen paa Armen, og betragtede Scenen.

„Aha,“ sagde han tilsidst; „det har Du, Pietro, fordi at Du altid beder til Jomfruen; hun har saa Mange at hjælpe, saa hun ikke overkommer Alt. En anden Sag er det med den hellige Borromeus, som nu en Tid lang har havt lidet eller intet at bestille. Det var som jeg sagde, at det ei er værd at spille Bønner paa Guds Moder, den ubesmittede Jomfru; thi det see vi hver Dag, at hun ikke hører med det Dre. Nei see, Sanct Borromeus var rigtig glad, da jeg kom ham ihu — det sagde Munken ogsaa. Pietro, det er ude med din Maria og med Mattheo ogsaa — begge To.“

„Begge To?“ stømmede den døende Pige, „blev den Fremmede, den fremmede Yngling ogsaa skudt?“

„Na ja, han fik alt det, han kunde taale,“ loe Røveren.

„Begge To,“ hviskede Pigen, „han med — det var godt.“

„Nu, lig ikke der længer, som en Døds, hun er nu død,“ sagde den unge Røver efter en Stunds Tausshed; „hun vaagner, ved St. Borromeus! ikke deraf, at du river nogle Haartotter meer eller mindre af dit Hoved. Staa op, Gamle, ellers saa har vi snart et Compagni Soldater, pavelige Cusoner, efter os, fra Siena. Naa, vil du da ogsaa skydes?“

Det lykkedes omsider den unge Røver at bringe den Gamle til at sandse, og begge hjalp hinanden med at bære Eigene

bort. Dette stede i stummel Taushed, og imidlertid gik Solen ned og Natten bredte sig over den uhyggelige Scene. —

Johannes, thi det var ham, som var bleven saaret, førtes i Hast til Siena; Læger kaldtes, men for seent; han havde allerede tabt for meget Blod, og Ruglen havde naaet en ædelere indvortes Deel. Det led ud paa Natten, men endnu aandede den ulykkelige Yngling, og hans Discipel laa grædende paa Knæ ved hans Seng. Endelig slog han Vinene op, de vare ligesom forklarede, og han sluttede den grædende Drengs Hænder mellem sine.

„Hører Du, Adolf,“ sagde han sagte, „hører Du, det ringer i Klokken paa Mellingsta — hører Du ikke? den toner saa klart, sjønt det lyder sørgeligt for Johanna og min stakels Fader; hils dem Begge.“

Han segnede tilbage paa Sengen, bleg som en visnet Lillie. Drengen lagde sin Haand paa hans Bryst — det var forbi. Og dette hændte sig den tredie October.

Det regnede og blæste stærkt den tredie October. Mester Petrus rystede paa Hovedet og spaaede, at Vinteren nu stod for Døren; thi Træerne tabte allerede deres Løv, som dandsede sin Dødsdands paa Gangene i Mellingsta Park. Oppe i Slottet sad Baronen og morede sig med at lægge Patience, og hans Frue sad læsende i en af den nyeste franske Skoles romantiske Malerier. Johanna sad ved sit Piano og phantaserede, og saldt af og til ind i det Stykke, hun og Johannes sidste Gang havde spillet sammen. De vare forstemte, men ingen

røbede sine Tanker. Baronen var den første, der brød Tausheden, i det han sagde:

„Jeg forstaaer mig ikke paa Patienceen i Aften, den vil ikke gaae. Jeg har ti Gange i Næd lagt Kort om vor Abolf, men det gaaer aldrig ud. Gud give der ei er hændt ham noget.“

Friherrinden smilede og gjorde en Bemærkning om Overtro, og Johanna stod op og forsikrede sin Fader leende, at Patience ikke havde noget at betyde.

„Jeg har over tyve Gange lagt“ sagde hun, „om jeg skulde faae et Par Armbaand af Guld, som dem Abolfine har, og hver Gang har Patienceen spaaet, at jeg skulde faae dem, men derfor har Papa dog ikke skaffet mig dem.“

„Men om nu saa var, at jeg virkelig har kjøbt Dig et Par saadanne, og at de virkelig ere komne, hvad siger Du saa om Patienceen?“

„Ja da vilde jeg takke ærbødigt,“ loe Johanna, som absolut vilde være munter, skjønt der var noget uforklarligt, der trykkede paa hendes Hjerte.

Baronen stod op og gik ud, men inden nogle Diebliske var han tilbage med et Par Armringe, ganske saadanne, som Johanna havde ønsket sig.

„See her,“ sagde han, „Din Patience har ei Løiet; hvad siger Du nu om min?“

Johanna blegnede, men smilede alligevel; det var et sørgeligt Smil.

„Jeg troer ei paa Barsler,“ sagde Baronen, „men iafteu veed jeg ikke hvorledes det er med mig.“

Paa engang sprang Fader, Moder og Datter op fra deres Sæder, og stode lyttende; de hørte alle Dødslokkens klemtende Slag. Den ringede i langsom, afmaalt Tact; det kunde ei være Bindens Spil, det kunde ikke være Selvbedrag, de hørte det alle.

„Kloffen!“ sagde de næsten alle paa eengang og Baronens udbredte sine Arme. „Moer!“ raabte han i Angest, „hører Du Kloffen? Den ringer for Adolf; vi ere uden Søn!“ De faldt i hinandens Arme, der blev en lang Tausshed, men Johanna faldt paa Knæ og bad inderligt, andægtigt, som et Barn pleier. Kloffen vedblev at ringe, den ringede længe, men pludselig taug den, og atter hørte de Regnen pidste mod Binduesruderne og Blæsten hvine gennem Bindsluggerne.

Kloffens Lyd havde ogsaa vækket Mester Petrus af hans urolige Slummer; Gubben satte sig op, for at lytte, tændte sin lille Natlampe og skrev i sin Dagbog: „den 3 October, Kloffen tre Qvarteer til elleve, begyndte Dødsloffen at ringe paa Møllingstia; Ringningen vedvarede til Kl. præcise elleve — antegnet samme Dieblit, Binden Nordvest, Skylleregne, Væremeteret paa Regn, 13 Gr. Cels.“

Den Gamle lagde sig igjen og grundede paa, hvilken Ulykke der vel kunde være rammet den friherrelige Familie i denne Stund. Han kom til at tænke paa Baron Adolf, men forkastede atter denne Tanke. Han er saa ung, tænkte han, og desuden staaer han under Johannes's Varetægt. Det er vel en gammel Tante eller deslige — og dermed lagde han sig ned paa sit grønne Dre.

Omtrent en Maaned derefter kom Baronens ned til Mester

Petrus, som i flyvende Fart ilede ind i sit Studerekammer, for at ombytte sin Frakke for den naadige Baron. Mester Petrus lagde ikke Mærke til at Baronen var meget bleg og at der laa et vist uroligt Træk i hans Blik, da han traadte ind. Han tænkte kun paa sin Pynt, den stakkels Gamle.

„God Dag, Mester Petrus!“ sagde Baronen, og satte sig paa den frembudte Stol; „hvoreledes befinder De Dem, min gode Mester Petrus?“

„Gud skee Lov, godt, Herr Baron, meget godt.“

„De har en lykkelig Alderdom, Mester Petrus,“ vedblev Baronen. „Gud har hidtil viist dem megen Godhed, De er sund og rask.“

„Ja, Gud være lovet, saa frisk som en Røddeskjærne.“

„Observerede De maaskee, for omtrent en Maaned siden, at Binden tog i den gamle Klokke oppe paa Slotstaget — observerede De det?“

„Ja vel gjorde jeg det,“ svarede den Gamle og tog sin Journal frem og satte sine Briller paa. „See her, den 3die October Klokken tre Kvarteer til elleve begyndte Døds-klokken at ringe paa Møllingsaa. Gud skee Lov,“ tilføjede han, „at det ikke havde noget at betyde.“

„Troer De det?“ vedblev Baronen. „Jo, det havde at betyde; vi have lidt et smerteligt Tab.“

„Hvem da?“ spurgte den Gamle og saa alvorligt paa Baronen, „dog ikke den Unge —“

„Nei, kjære Petrus, nei. En anden Person døde den Nat, og lod hilse Johanna, min Johanna, Mester Petrus og — Dem.“

„Mig?“ sagde den Gamle, og stirrede hen for sig. „Mig — Johannes hører jo ikke til Familien —“

Da kastede Baronens fine Arme om den Gamles Hals og udbrød grædende: „Stakkels Gamle, Din Johannes var os saa kjær som en Søn!“

„Johannes! Johannes!“ hviskede Oldingen, og løste sig lidt efter lidt ud af Baronens Arme. Han satte sig stille ned paa Sengekanten, og sagde ikke et Ord mere; blot det dødsblege Ansigt tilkjendegav at han led — hans Livs Glæde var styrtet i Gruus.

Flere Aar derefter, og da Slottet i lang Tid havde staaet øde efter Baronens Død, flyttede en ung Enke ind. Det var Johanna, som nylig havde mistet sin Mand. Det havde været et Ægteskab uden huuslig Lykke, uden Glæde og uden Børn, knyttet ifølge Forældrenes Ønsker. Nu var det endt, og Johanna, klædt i dyb Sørge dragt, flyttede ind i det forladte Slot, hvor man længe i Forveien havde gjort reent og opvarmet, for at fordrive den mugne Lust, som danner sig i ubeboede Bærelser.

Mester Petrus, da en firfjendstyveaarig Mand, var atter munter og glad. Hans Barndomstid havde begyndt paany, og nu gik han, snakkende om Naturens skjulte Kræfter og legende med sine fysiske Instrumenter, tilbage paa Møllingsta som et gammelt Inventarium.

For ikke at frænke Oldingens Forsængelighed, havde man ladet ham beholde Overopsynet over Haven. Den havde ikke

vundet derved; Hæfterne vare forvildede, Gangene grønne, det lille Pysthuus næsten forfaldent, tomt og øde. Alt var forandret; kun den gamle Klokke hængte der endnu.

Det var paa denne Tid jeg lærte at kjende Oldingen; det var nu, han saa venlig indbød Stedets Børn til sit lille „Læseværelse“; det var nu, han med saa blind Iver styrtede sig ind i sine Studier, der blot ledede til Bildfarelse; men med Noget skulde han dække Saaret i sit Hjerte. Han søgte gennem Naturens Studium, hvor usuldkomment det end var, at nærme sig til det Rige, hvor hans Johannes levede, hvor hans Johannes ventede paa sin gamle Fader.

Friherrinden, den forðum saa lykkelige Johanna, var nu en alvorlig Kvinde. Ogsaa hun trak Ungdommen til sig, og dannede en Pigeskole, hvor hun selv paatog sig en Lærerindes Rald. Ofte gik hun ned til Mester Petrus i hans Hytte, og talte med ham om Johannes, om den ædle Unglings Barndom, om hans Lege og Fornøielser. Hun gennemgik med Oldingen en heel Barnealder, og levede paany i det For-gangne, ligesom hun haabede at leve i det Tilkommende med sin Johannes.

„Det er mærkværdigt,“ sagde Oldingen engang til Friherrinden, „det er mærkværdigt, see her, Deres Naade: den 3die October begyndte Døds klokken at ringe — og see her nedenfor; seer Deres Naade, det er noget daarligt skrevet, for jeg græd dengang som et Barn og der kom Taarer i Skriften, men der staaer: denne Ringning varslende for min Søn Johannes, ligesom om han havde tilhørt den høifriherrelige

Familie. Seer Deres Naade — det var jo høist mærkværdigt."

Da lagde Friherrinden Haanden haardt paa sit Hjerte for ligesom at dæmpe den urolige Aand derinde, og sagde: "Ja, Mester Petrus, han hørte til Familien; jeg føler det her."

Galeislaven.

Fra det Lydske.

Wissenschaften

der Zeit.

Det var den 17de Januar om Aftenen; ligesaa tidlig om Morgenens var der falden en kold Regn, som en gjennemtrængende Østenvind pidskede henad de øde Gader og bøjede de Cypresser og Laurbærtræer, der stode udenfor Gru de Es paa en Hvi beliggende Baaning, i Nærheden af Toulon, ligesom til Jorden.

I et elegant Sovesamner, hvis Binduer vendte ud til Haven, sad Husets unge Frue i en flødesløs Stilling paa Divanen og lyttede til Stormen, der hvert Dieblit blev heftigere. „Hvilket Veir!“ tænkte Lovise. „Staffels Adolph! Og nu er han paa Havet. Min Gud, beskyt Du ham!“ sagde hun høit, og foldede Hænderne, medens et nyt Vindstød brusede henad Dalen som en Lavine. Lovise ringede og en ung Pige traadte ind. „Min Mand kommer vist ikke hjem i Aften, thi det er et forfrækkeligt Veir og desuden ere Stadsportene nu ikke længere aabne; sig Joseph, at han endelig maa vel tillukke alle Porte og Døre, kalde Hundene ind, og kom da igjen og klæd mig af.“ Kammerpigen ilede bort og vendte snart tilbage og berettede sin Frue at hendes Befalinger vare opfyldte. Lovise lod sig langsomt klæde af, og lagde sig der-

paa i Sengen. „Tænd Natlyset, og lad det staae paa Kamminen, sæt da ogsaa et Lys her foran Sengen; thi jeg vil endnu læse lidt.“

Kammerpigen gjorde, hvad hun blev befaleet, bortffjernede sig derpaa og lukkede Døren ilaas efter sig. I samme Dieblis tiltog Stormens Rasen saaledes, at Huset bævede under dens vældige Vingeslag. „At Gud, min Adolphe!“ sukkede den unge Kone, støttede sig paa Albuen, og lyttede med stedse stigende Angest til Vindens Hysten og Piben. Taarer rullede nedad hendes Kinder. „Og jeg vilde, at han skulde indfibe sig! At, hvor tung bliver en Pligts Opsyldelse! Almægtige Gud, red ham, eller tag ogsaa mig til Dig!“ Lovise sprang i sin Angest ud af Sengen, ilede hen til en Secretair, aabnede den, udtog af samme et Miniaturportræt, og knælede derpaa ned foran Leiet. Her fremsagde hun med Hænderne for Ansigtet og under lydelig Sullen en af hine inderlige Bønner, der formaae at lindre endog de heftigste Smerter. Pludselig sprang et Vindue op og Vindtrækket udblæste Lyset foran Sengen. I første Skræk lod Lovise Hovedet synke, men snart reiste hun sig og gik hen for at tillukke Vinduet. Da hun skød Nullegardinet tilside, saae hun — en Mandsperson i sit Kammer. Forfærdet og hurtigt fulgte hendes Blik uvilkaarligt den Fremmede, der, uden at bemærke hende, gik hen til Sengen, tog Lyset paa Bordet og atter tændte samme ved det, som stod paa Kamminen. Lovise saae nu, at Manden var en Galeislave.

Den skrækkelige Følelse, der i dette Dieblis greb Lovise, giengav hende atter sin Besindelse; hun erindrede nu, at hun næsten var aflædt; hun vilde strige, men kunde ikke fremsføre

en Tyd; hun vilde gaac, dog Kræfterne forløbe hende, og hun sank afmægtig ned. Da hun atter kom til sig selv, laa hun paa Divanen, omhyggeligt indhyllet i et af hendes store Shawls; men den fremmede, forfærdelige Mand var endnu tilstede. Galeislaven stod foran hende med en Lugtesflaske, som han satte fra sig paa Kaminen, da hun var vaagnet af sin Asmagt. „Fru,“ sagde han, saasnart han kunde troe, at hun var istand til at høre ham, „berolige Dem, jeg skal ikke tilføie Dem noget Ondt, men De maa hverken ved et Skrig eller en Bevægelse forraade min Nærværelse. Jeg behøver et Tilflugtssted til næste Nat, og troede at det, jeg fandt hos Commandanten de Es Gemalinde, vilde være det sikreste, og ingen Slavefoged søge mig her. Jeg kan imidlertid forsikre Dem, at jeg hverken er nogen Tyv eller Røver. Jeg har blot dræbt en Kvinde. Vær ikke, Frue, hun havde bedraget mig, og Trøskabsbrud betales kun med Blod.“ Lovise vovede at kaste et frygtfomt Blik paa den skrækelige Fremmede, han var ung og smuk, hans Dine funkede, og selv den røde, af Regnen gjenneblødte Slavetroie kunde ikke aldeles skjule hans regelmæssig skønne Legemsbygning. Disse Jagttagelser, der aldeles faldt ud til den Fremmedes Fordeel, beroligede noget Lovise; den Omhyggelighed, hvormed han havde indhyllet hende i Shawlet, den beskedne Afstand, hvori han holdt sig fra hende, saasnart hun ei længere behøvede hans Hjælp, formindskede endmere hendes Frygt og gav hende Styrke til at tale. „O, min Herre, hav Medlidenhed med et svagt Fruentimmer. Jeg vil ikke forraade Dem, men hvorledes skal jeg kunne skjule Dem

paa denne Tid i dette Bærelse og den hele Dag imorgen naar min Mand er kommen tilbage?"

"Frue, alt Dette er meget let, naar De vil, og har Tid til mig. Jeg tilstaaer, at min Dragt og den Maade, paa hvilken jeg kom til Dem, ikke just egner sig til at vække Tiltroe; men Nød bryder alle Love. Jeg flygtede denne Aften og er kommen lige hid. Jeg vilde skjule mig i Drangeriet, men Nærheden af Deres Hunde forhindrede mig deri; jeg krøb altsaa langs Stakitværket og skjulte mig bag Deres ikke stærkt tilslukkede Jalousier, omendssjönt Opholdet der just ikke var synderlig behageligt. De kunde ikke formode, at der mellem Jalousierne og Binduerne stod En, der ubemærket betragtede Dem, for af Deres skjønne Træk at opdage Tegn til den Belvillie, som nu gjør mig det muligt at fremstille mig for Dem. Jeg dvælede længe, men da jeg saae Dem bede, sandsynligviis for Originalen af dette Billede —" og i det samme optog han det Miniaturmalerie, Lovise havde ladet falde —, "tænkte jeg, en Kvinde, der elsker og beder, kan ikke være grusom, og jeg vovede mig herind."

Man har endnu ikke hørt at Bagnoen*) var et Prøvesesthed, af hvilket man udgik stor og ædel som en Engel, og Lovise zittrede, da hun saae sin Hemmelighed opdaget af en saadan Mand; dog Følelsen af hendes frænkede Værdighed gjengav hende atter Mod. "Herre!" svarede hun med et for-

*) Saaledes kaldes det Sted, hvor Galeislaverne i Frankrige ere indsluttede, og hvorfra de om Dagen udføres til deres forskjellige Slags Arbejder.

agteligt Blik. „De misbruger min Stilling paa en Maade, der kun kan indgive mig liden Tiltroe til Deres Delicathed, og”

„De tager Feil, Frue; jeg havde ikke den ringeste Hensigt at fornærme Dem; Fortrolighed for Fortrolighed; den Enes Tausshed borger for den Andens. Jeg vil ikke see Portraitet, men tør vædde, at det er Deres Mands Neveu, den smukke Lieutenant, Adolph de B . . . s. Nu, rodm kun ikke; jeg har ikke altid været i Bagnoen, og kunde vide . . . , dog nok herom! Vi ere jo enige i, at De tillader mig at blive her til næste Dags Aften. Jeg vil gaae ind i Siderørelset, og imidlertid maa De atter begive Dem til Hvile, men tillade mig, at komme igjen og tørre mine Pjalter ved Kaminslden.” Med disse Ord aabnede han Døren til Rørelset, som Hr. de C., den unge Lovises aldrende Egtfælle, brugte til Contoir, og forsvandt.

Da Lovise besøgt sig alene, troede hun at opvagne af en frygtelig Drøm; Alt, hvad hun havde seet, forekom hende utroligt, men en sagte Støi i Siderørelset overbeviste hende atter snart om Virkeligheden.

Det Første, hun nu foretog sig var, at paaflæde sig og gjenvinde sin Fatning, da hun dog nu ikke kunde befrie sig fra den Fremmede, uden at overlevere ham i Nælsfærdighedens Hænder, og en saadan Tanke faldt hende ikke ind. Hun aabnede Døren til sin Egtfælles Contoir, og sagde: „De fryser, De er gjenneblødt; jeg kan give Dem nogle af min Mands Klæder. Her er Linnet, stil Dem ved det, De har paa, og opbrænd Deres hele Dragt.” Af disse Ord kunde Galeisflaven

slutte, at Lovise havde taget en Beslutning og var villig til at blive hans Fortrolige og Beskytterinde. Han takkede hende, og skyndte sig, da hun atter var gaaen bort, med at omklæde sig.

Lovise kjendte ham nu neppe igjen; han bar ikke mere hiin forhadte røde Troie, saa mindre vred ud, hans Blit var ikke saa vildt, og Lovise frygtede ikke længere for ham. „Nu vil jeg gjøre en dygtig Ild, for at opbrænde deres Effecter,“ sagde hun, da den Fremmede lagde en Pafke ved Kaminen.

„Ja,“ svarede han; „men denne her da . . .?“ og i det samme stødte han med Foden til Paffen, saa at den Jernfugle, som alle Galeislaver pleie at bære omkring Benet, faldt ud.

„Den,“ svarede hun, „vil jeg i Morgen paa min sædvanlige Spadseretour kaste i Søen.“

„Nei, jeg vil gemme Ruglen,“ sagde den Ubekjendte, „og anbetroer den til Dem.“ Lovise solte sig just ei smigret ved dette Beviis paa Tillid og svarede ikke.

„De tillader det altsaa?“ vedblev han.

„Jeg maa vel!“ svarede hun med et Suk.

„Vær kun rolig, jeg skal engang lade Dem den affordre. Nu trænger De til Hvile; Deres Paaaklædningsværelse er mit Fængsel; men Frue, De maa idetmindste være af den Godhed, ikke at lade mig døe af Hunger. Læg Dem nu; thi Deres Kammerpige bør ikke finde Dem oven Sengen. God Nat, Frue!“ Med disse Ord greb han med øvet Galanterie Lovises Haand, og begav sig ind i hendes Toilet-Værelse.

Den unge, udmattede Kone lagde sig paa Sengen og sov snart ind, idet hun sysselsatte sine Tanker med den Slags Magnetisme, hvormed den Ubekjendte virkede paa hende.

Kloffen havde allerede slaget elleve, da hun vaagnede. Hendes Mand var kommen tilbage fra Staden, hvor Galeislavens Flugt udgjorde Gjenstanden for enhver Conversation. Han er, sagde han, „en Son af en Stormand, ved Carl den 10des Hof. Man paaftaaer endog . . . men alt Dette er ikke beviist, thi han blev ei domfældt under sit virkelige Navn. Han havde en mægtig Modstander, en Medbeiler . . . kort sagt, forrige Aften flygtede han. Imorges affyredes Kanonskuddet, det sorte Flag ophejsedes, og man faaer sikkerlig fat paa ham, hvis han ei er undkommen paa et Skib.“

Man kan let forestille sig Lovises Følelser under denne Fortælling.

Hun tilbragte Dagen under vedvarende Angest. Endelig bortfjernede atter hendes Egtfælle sig. Natten kom, og da kunde hun gjengive sin Fange Friheden.

„Ja, nu vil jeg bortfjerne mig,“ sagde den Ubekjendte. „Om Midnat venter en Ben mig med Extrapost ved Huulvrien ved Ollioules. Tillad mig, min Frue, at bede Dem om Tilgivelse for den Frygt, jeg har indjaget Dem; De har reddet min Vre, og min Taknemmelighed herfor skal kun endes med mit Liv. Lev vel, og jeg haaber, naar vi atter gjensees (hvilket vist vil skee) offentlig at kunne aflægge Dem min Tak. Endnu engang, lev vel! Deres Haand!“ — Lovise rakte ham den; han trykkede den venstkabeligt, kyssede den med Verbødighed og steg ud af Vinduet. Dog, førend han sprang ned, vendte han sig endnu engang om og sagde: „De maa ikke lede efter dette Dorslæde“ — og idet samme viste han hende et

broderet — „Galeislaven stjæler det fra Dem.“ Med disse Ord tiltrykkede han Jaloufiet og forsvandt.

Næste Aars 17de Januar modtog Louise et lidet Skrin, fyldt med kostbare og høist smagfulde Sager, og flere Aar efter hverandre indløb paa samme Dag en lignende Foræring.

Imidlertid var Lovises Egtfælle bleven udnævnt til at beklæde en hoi Post og afreiste til Paris, Lovise ledsagede ham. Adolph var kommen tilbage fra sin Reise, men hun havde hverken fortalt ham eller sin Mand det sælsomme Eventyr, der var hendt hende.

Paa et Bal hos Hertuginde af Berry besandt sig en Tid efter nogle Personer i et fra den larmende Brimmel fjernet Bærelse. Lovises Mand havde nys samtale med en fornem Person, forte derefter sin Kone hen til en af hendes Veninder, og vendte tilbage til Dandsesalen. Da Lovise traadte ind, vendte en ved Arninen staaende Herre sig om, og soer sammen. Lovise saae paa ham, og troede allerede en Gang før at have seet disse sunklede Dine, denne brede Pande, men hun kunde ikke rigtig besinde sig, førend En fortalte, at en Dame havde ladet nogle Tænder udtrække, for at give sin Elsker dem paa deres Vielsesdag. „Jeg,“ sagde den Herre, som Lovise syntes for at have seet, „kjender ogsaa En, der gav den Jernkugle, han bar i Vagnen, for et broderet Torklæde, som tilhorte en Dame, der er ham mere end en Elskerinde, thi hun reddede hans Ure.“

Lovise betragtede den Ubekjendte. Det var ingen Tvivl underkastet, at det jo var hiin Galeislave. Men flere Ordener prydede nu hans Bryst, man kaldte ham Hr. Greve, han be-

fandt sig ved Høffet, og dog kunde hun ikke tvivle om, at det var Galeislaven. Hun spurgte sin Veninde, hvad Herren hed. „Det er Grev de E . . .“ svarede denne, „og nylig udnævnt til Gesandt ved det E . . . Hof.“

Næste Dag fik hun en Billet, hvori man bad hende om at maatte udløse den Ting, man i Nærheden af Toulon havde givet hende i Forvaring, thi Skriveren vilde forlade Frankrig, men maaskee dog endnu en Gang see hende. Han lovede hende sin usynlige Beskyttelse og kraftige Medvirkning for Alt, hvad der er hende dyrebart. De sidste Ord vare understregede. Nogle Dage efter erholdt hendes Mands Neveu med en smigrende Skrivelse fra Marineministeren sin Udnævnelse til Fregatcapitain. Hun selv erfarede ogsaa hendes usynlige Belynders Indflydelse, ved at erholde Alt, hvorom hun bad, uden at vide hvorfor.

Lovise hørte længe ikke noget mere til Grev E . . ., men et Aar senere traf hun ham i Ostindien, hvorhen hun var fulgt med sin Egtefælle. Her erfarede hun Galeislavens Historie, hvilken vi maaskee en anden Gang skulle meddele vore Læsere.

AM

卷之四

